

Armon + Sana

ESIKOISET RY:N SEURAKUNTALEHTI 2/2021

Tässä lehdessä mm.

Psalmista 51 – M. Luther (3)

Etsikkoaikoja – Seppo Häkkinen (5)

Nikolaus von Zinzendorf (8)

*Seitsemän kuolemansyntiä
– L. L. Laestadius (14)*

*Näin on Jumala meitä kuljettanut
– Manuela Klimmin haastattelu (16)*

Terveisiä Viron Saarenmaalta (20)

Lapset ja nuoret (24)

Perhepalsta (27)

Esikoiset ry on Suomen evankelisluterilaisen kirkon lestadiolainen herätysliike. Vuonna 2016 perustettu yhdistys jatkaa esikoislestadiolaisuuden vanhaa herätysliikeperinnettä kansankirkkomme yhteydessä. Se nojaa uskossa ja elämässä Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyskäsken mukaisesti yhdistys haluaa julistaa kaikkialla parannusta ja syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä. Sanoman ydin on, että pelastus on uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Se tuottaa rakkauden hedelmiä.

Raamattu - lohdutuksen kirja

"Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa suloisesti Jerusalemile ja julistakaa sille, että sen vaivanaika on päättynyt, että sen velka on sovitettu, sillä se on saanut Herran kädestä kaksinkertaisesti kaikista synneistänsä." (Jes. 40:1-2)

Näin saarnasi profeetta Jesaja lähes 3000 vuotta sitten Jumalan Hengen voimalla. Tämä lohdutuksen sanoma oli tarkoitettu erityisesti Israelin kansalle, mutta Jumalan tahdosta se on levinnyt ympäri maailmaa. Nuori Laestadius sanoo saarnassaan, että taivaallinen kylväjä kylvää pyhää siementään päivästä päivään, viikosta viikkoon, vuodesta toiseen, vuosisadasta toiseen ja vuosituhannesta toiseen. Näin Jumalan sana on saanut valloittaa ihmisyttä aina meidän päiviimme saakka, ja siitä sanasta mekin olemme päässeet uskon kautta täydellisesti osallisiksi. Parannuksen ja syntien anteeksiantamisen eli täydellisen evankeliumin voimasta mekin olemme saaneet elämämme aikana niin monta kertaa lohdutusta.

David puhuu omasta kokemuksestaan psalmissa 23: *"Sinun viitsasi ja sauvasi minua lohduttavat."* Jesaja on kehottanut puhumaan suloisesti Jerusalemile eli Kristuksen seurakunnalle ja käskennyt julistaa sille, että sen velka on maksettu. Tästä suloisesta opista kristikunta on kaikkina aikoina saanut hätäänsä ja vaivaansa suurta toivoa ja lohdutusta. Raamattu kertoo, miksi kirjoitukset on kirjoitettu: kaikki on kirjoitettu meille opiksi, että meillä olisi Raamatun lohdutuksen kautta iankaikkisen elämän toivo.

Kristukseen uskovat ihmiset ovat aina tunteneet sen, että he ovat saaneet kaksinkertaisesti Herran kädestä, ensin heräyksen armon ja sitten syntien anteeksiantamisen armon. Elävän kristillisyyden luonteeseen kuuluu, että ilo kuuluu Isän huoneesta ja että lohdutuksen sanomaa on julistettu kaikille hätääntyneille ja vaivatuille. Jeesus itse sanoo ja kehottaa: *"Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon."* (Matt. 11:28) Jäähyväispuheessaan Jeesus lohduttaa opetuslapsiaan sanomalla heille: *"Älköön teidän sydämenne olko murheellinen. Uskokaa Jumalaan ja uskokaa minuun. Minun Isäni kodissa on monta asuinsijaa."* (Joh. 14:1-2).

Kaikkivaltias Jumala on suuressa viisaudessaan ja rakkaudessaan meitä lapsiaan kohtaan säilyttänyt luettavaksi, tutkittavaksi ja uskotavaksi Pyhän Raamatun. Jesaja sanoo vielä mainitussa paikassa, että meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti. Tähän lupaukseen luottaen mekin saamme elää rauhassa tässä muuttuvassa maailmassa uskoen siihen, että Jumala säilyttää ikuisesti Pyhän Sanaansa meille turvaksi ja lohdutukseksi. Ajatelkaamme aina niin, että vaikka meillä on paljon hyvää hengellistä kirjallisuutta luettavana, niin Pyhä Raamattu on kaiken opin ja opetuksen oikea lähde. Sen tähden tutkikaamme ahkerasti Jumalan Pyhää Sanaa. David toteaa omasta kokemuksestaan, että Jumalan Sana on valona hänen teilleen.

Jumalan siunaamaa syksyn ja talven aikaa!

Heikki Puranen

Armon Sana on Esikoiset ry:n julkaisu

2/2021, 5. vuosikerta
lokakuu 2021
Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.

Lehden toimituskunta:
Eero Nieminen (vast.)
Tuomas Halme
Ilpo Harjutsalo
Jyrki Heinonen

Lehden grafiikka ja taitto:
Hanna Halme

toimituksen sähköposti:
armonsana@esikoiset.fi

www.esikoiset.fi

Sisältö:

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Psalmista 51:3 – M. Luther
- 4 Aulis Ansaharjun puheenvuoro Kirkolliskokouksessa
- 5–6 Etsikkoajoja – Seppo Häkkinen
- 6–7 Armon Sanaa
- 8–10 Heräyksen ihmisiä: Nikolaus von Zinzendorf
- 10–11 Arvo Konttisen pitämä viikkohartaus
- 12–13 Einari Koponen – rauhanrakentaja, lohduttaja ja tukija
- 14–15 L.L. Laestadius: Seitsemän kuolemansyntiä
- 16–18 Näin on Jumala meitä johdattanut – Manuela Klimmin haastattelu
- 19 Vaikea risti – Hilja Karhula
- 20–21 Terveisiä Viron Saarenmaalta
- 22 Rzhhevissä juhliittiin!
- 23 Seurakuntamatkat 2022
- 24–25 Lapset ja nuoret
- 26–27 Perhepalsta

Martti Lutherin opetusta Psalmin 51:3 johdosta

"Jumala, ole minulle armollinen Sinun hyvyttesi tähden; pyyhi pois minun syntini Sinun suuren laupeutesi tähden!"

Ihmisen luonto ajattelee Jumalasta, sanoen itsellensä tällä tavalla: "En minä rohkene silmiänikään nostaa taivaaseen päin, sillä minä hämmästyin ja kauhistun Jumalan kasvoja, koska minä tiedän, sekä itseni syntiseksi että myös Jumalan vihaavan syntiä. Kuinka siis voisin häntä lähestyä, tai rukoilla?" Sillä ihminen, joka syntiensä tähden on hämmästyinyt ja kulkee levottomalla tunnolla, ei sellaisena rohkene Jumalaa lähestyä, vaan joko lykkää asian sikseen, kunnes joskus tulisi muka mahdolliseksi ja oman ansionsa turvissa voisi tulla Jumalan tykö. Tämä ajatus on ihmisen luontoon peräti juurtunut, ja se on sangen vahingollinen ajatus. Jos emme tahtoisi ennen tulla Jumalan tykö, emmekä häntä rukoilla, ennen kuin olemme synnittämiä, niin emme ikäänään tulisi hänelle soveliaiksi.

Mutta tässä tulee nyt oikea autuuden oppi Jumalan sanasta meille avuksi, joka opettaa, että kun ihmisen sydän on synnin tunnon kautta särjetty, niin on jo yksi osa Jumalan sanasta, nimittäin laki, hänessä työnsä tehnyt. Kuitenkin pitää tietää, ettei meidän tule seisauttaa ainoastaan lain alle, joka synnin tunnon vaikuttaa, vaan myöskin rientää Jumalan armoon ja laupeuteen, josta evankeliumi opettaa. Ja näin täytetään koko pyhän Raamatun oppi oikein,

joka sisältää, että Jumala osoittaa nöyrylle armon ja laupeuden, mutta katumattomia syntisiä kohtaan Jumala on hirvuisen kulluttavainen tuli. Mutta ne toiset, jotka kantavat murheellista mieltä ja särjettyä sydäntä, ovat armon lapsia. Niiden haavoja Hyvä Paimen, joka henkensä antoi lamastensa edestä, tahtoo sitoa ja parantaa. Sen tähden heidän tulee rohkeasti, iloisella sydämellä ja mielellä, Davidin kanssa huutaa: *"Jumala, ole minulle armollinen!"*, sillä juuri senkaltaisia vavuttuja sieluja Jumala mielellänsä kuulee, ja auttaa heitä armostansa.

Sen tähden oppikaamme Davidin esimerkistä sovittamaan armoa itseemme; sillä hän rukoilee näin: *"Jumala, ole minulle armollinen!"* - Ja kuitenkin hän tuntee ja tunnustaa olevansa suuri syntinen. Sillä David opettaa meille tässä: että niiden syntisten, jotka tuntevat syntinsä, tulee turvautua Jumalan armoon, joka Kristuksessa on luvattu. Hänen ei pidä syntinsä tähden ylen määrin pelätä Jumalaa, vaan Davidin tavoin uskalluksella sanoa: Jumala, ole minulle armollinen! - Sillä vaikka Jumala on pyhä ja vanhurskas, niin hän kuitenkin armahtaa Kristuksen tähden ja uskon kautta ottaa lapseksensa. Ei syntimme eikä Jumalan korkeus ja pyhyys estä meitä rukoilemasta. Meidän tulee

siis kiinnittää mieleemme uskon kautta hänen armoonsa.

Meitä uskovaisia kutsutaan pyhiksi siitä syystä, että Kristus on sovintokuolemallaan meitä pyhittänyt ja lahjoittanut meille hänen pyhytensä. Sen tähden meidän ihmisten välillä ei itsestään ole yhtään erotusta, vaan olemme kaikki syntiset ja tulemme ainoastaan Kristuksen kautta pyhiksi. Katuvainen ryöväri ristin puussa on yhtä hyvin Kristuksessa pyhä, kuin pyhä Pietarikin. Sillä kaikki olemme luonnostamme syntiset ja tarvitsemme Jumalan armoa ja laupeutta, koska ihmisestä ei löydy täydellistä pyhyyttä eikä hyvyttä.

Tästä psalmista ja koko raamattusta tiedämme, että ne ovat pyhityt, jotka ennen olivat katumattomat ja suruttomat syntiset, mutta nyt ovat tulleet katuvaiksi, syntinsä tunnustavat ja parannuksen tekevät; jotka eivät luota omaan pyhyyteensä, tuntien, ettei heillä sitä olekaan. Vaan joitten sydämet puhdistetaan uskon kautta Kristukseen ja Pyhän Hengen kautta valaistetaan, niin he voivat oikein tuntea sekä itsensä että Jumalan. Anteeksiantamus ja armo tapahtuu meille aivan ilman, sulasta Jumalan laupeudesta. Ja tässä Jumalan laupeuden helmassa pitää meidän ja kaikkien pyhien kiinteästi lepäämään! Amen. ■

Arvoisa puheenjohtaja,

Tässä aloitteessa* esitetty perustelu on täysin kestävä: Hyväksytään erimielisyydet Raamatun tulkinnassa ja edetään seuraavaan vaiheeseen, jossa luodaan kirkon tunnustuksen vastaisia uusia, entistä vakavampia erimielisyyksiä kirkon sisälle. On kysyttävä, pysyykö kirkko Kristuksen kirkkona, jos se tarkoituksella sivuuttaa Jumalan ilmoituksen Hänen pyhästä tahdostaan suhteessa uskon kuuliaisuuteen.

Keskusteluja kannattaa todellakin jatkaa, mutta ei aloitteen kuvaamalla tavalla.

Sen sijaan on mielestäni enemmän kuin tarpeen, että piispat tutkivat keskuudessaan, mistä todella johtuu se, että he ovat keskenään erimielisiä kirkon avioliitonäkemyksestä. Vuosi sitten saamassamme piispojen kirjeessä oli jo hyvä alku tällaiselle analyysille. Mikä on se juurisyy erimielisyyksiin? Kunnioittavan keskustelun merkeissä muutamia näkökohtia tähän kysymykseen:

Onko kysymys siitä, että kaikki piispat eivät pidäkään arvossa kirkon tunnustuksessa mainittua periaatetta Raamatun ja Tunnustuskirjojen arvovallasta? Jumalan sanan rinnalle on nähtävästi otettu ihmisten kehittämiä teorioita. Vai mitä on sanottava siitä, että syntikäsitetä, siis sitä, mikä on syntiä Jumalan edessä, ei haluta perustaa yksimielisesti Jumalan sanalle, vaan on kehitetty uusia ihmislähtöisiä, rationaalisia tulkintoja asialle. Onko unohdettu, että kristinuskon Jumala on yhtä aikaa pyhä ja rakastava? Mielellään puhutaan vain Jumalan toisesta ominaisuudesta- Jumala on rakkaus, mikä on aivan totta. Mutta ei Jumala anna pilkata itseään. Pyhydessään hän vihaa syntiä ja äärettömässä rakkaudessaan hän haluaa pelastaa syntiin langenneen ihmisen ikuiselta kadotukselta.

Tai mitä on sanottava siitä, että tässä salissa on nostettu esiin ns. ryhmäidentiteettiteoriaan liittyvä ”turvallinen tila” -käsite, jolla on hyvin vähän tekemistä Jumalan sanan kanssa. Kyseinen teoria itse asiassa vesittää kristinuskon ydinasian, nimittäin sen, että Jumala vanhurskauttaa syntisen ihmisen. Kristillisessä kirkossa syntisen turvapaikka on Kristuksen haavoissa, ei minkään teorian tai ismin tai politiikan määrittelemässä turvallisessa tilassa. Tämä Jumalan

valmistama ikuinen turvapaikka on valmistettu jokaiselle meistä, kaikki olemme yhtä syntisiä Jumalan sanan valossa tarkasteltuna.

Ratkaisun etsimisessä on siis ensisijaisesti tarpeen, että piispat karkottavat keskuudestaan sinne pesiityneet harhaopit. Siinä ei sinänsä ole mitään merkittävää, että kirkon sisälle ilmestyy ihmisviisauden puolustajia. Jeesus ja apostolit jo varoittavat näistä ilmiöistä. Vahinkoja on tapahtunut kautta kristinuskon historian. Niitä vastaan kuitenkin täytyy taistella Jumalan sanan avulla. Kyselemällä, mikä on Jumalan tahto. Ihmisten tahtoa noudattamalla ja ihmisten kehittämiä teorioita soveltaen taistelu ei onnistu, eikä voikaan onnistua. Ainoa kestävä perusta kirkon yhteydelle on Jumalan sanan totuus.

Tälle istuntoviikolle on tullut edustaja-aloite, jossa halutaan korostaa rukouselämää kirkossa. Toivon, että senkin aloitteen pohjalta voisimme kaikki rukoilla, että kirkon paimenet pysyisivät rakkaudessa totuuteen. ■

Aulis AnsaHarju

*Elokuun 2021 istuntoviikolla käytiin täysistunnossa lähetekeskustelu edustaja-aloitteesta, jonka mukaan piispojen tulisi antaa kirkolliskokoukselle esitys samaa sukupuolta olevien avioliittoon vihkimiseksi. Puheena olevan aloitteen tekijät viittaavat vuonna 2020 julkaistuun piispainkokouksen kirjeeseen, jossa todetaan, että piispat eivät pysty tekemään yksimielistä suositusta avioliittoasiassa. Aloitteen allekirjoittajat lausuvat perusteluissaan, että ”vallitsevan erimielisyyden ratkaisemiseksi vaihtoehtoja on vain yksi: erimielisyyden hyväksyminen. Kirkko pysyy Kristuksen kirkkona ja elää täysin hänen armonsa varassa riippumatta sen avioliitonäkemyksestä ja -käytännöistä”. Oheisessa 5.8.21 pidetyssä puheenvuorossa pidetään näitä perusteita raamatullisesti kestävämmänä.

(Kyseinen edustaja-aloite ja tässä mainittu piispojen kirje kirkolliskokoukselle 2020 löytyvät alkuperäisinä evl.fi/kirkolliskokous -sivustolta.)

Etsikkoajoja

Piispa Seppo Häkkisen saarna piispantarkastuksen viikkomessussa 12.8.2021 Heinolan pitäjänkirkossa

Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun sen tähden ja sanoi: ”Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi kätkeyty. Vielä tulet näkemään ajan, jolloin viholliset rakentavat ympärillesi vallin, saartavat sinut ja käyvät kimppuusi joka puolelta. He murskaavat maan tasalle sinut ja sinun asukkaasi. Siinun ei jätetä kiveä kiven päälle, koska et tajunnut etsikkoajojaasi.” Jeesus meni temppeliin ja alkoi ajaa ulos niitä, jotka siellä kävivät kauppa. Hän sanoi heille: ”On kirjoitettu: ”Minun huoneeni on oleva rukouksen huone.” Mutta te olette tehneet siitä rosvojen luolan.” Hän opetti sitten joka päivä temppelissä. Ylipapit, lainopettajat ja muut kansan johtomiehet mieltivät, miten raivaisivat hänet pois tieltä. He eivät kuitenkaan keksineet, mitä tehdä, sillä koko kansa oli jatkuvasti Jeesuksen ympärillä kuuntelemassa häntä. (Luuk. 19:41–48)

Elokuun lopulla 34 vuotta sitten, tarkasti sanoen 23.8.1987, nousin ensimmäistä kertaa elämässäni Heinolan maaseurakunnan kirkon saarnatuoliin, tälle samalle paikalle kuin nyt. Tilanne jännitti, sillä kyse oli vaalisarnastani. Olin hakenut seurakunnasta kappalaisen virkaa. Tuolloin myös kappalaisen vaalissa oli vaalinäytteet, ja valinnan tekivät seurakuntalaiset suoralla kansanvaalilla.

Marraskuun alusta 1987 sitten aloitin kappalaisena ja toimin siinä virassa yli 14 vuoden ajan. Tämä kirkko ja saarna-tuoli tulivat tutuiksi ja rakkaiksi.

Tuolloin 34 vuotta sitten vaalisarnani osui kirkkovuodessa samaan ajankohtaan, jota nyt vietämme. Saarnatekstini oli juuri kuulemamme katkelma Luukkaan evankeliumin 19. luvusta. Etsin vanhan

saarnani. Kyselin siinä evankeliumitekstin pohjalta, mitä Heinolan rauhaan kuuluu. Mitä kuuluu seurakuntaan? Tätä samaa voi kysyä tänä iltana.

”Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun sen tähden ja sanoi: ”Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on!” Jeesus itki Jerusalemin kaupungin ja sen asukkaiden tähden. Yleensä pyhiinvaeltajat alkoivat laulaa ylistyslauluja, kun pyhä kaupunki tuli näkyviin. Jeesus alkoi sen sijaan itkeä nähdessään Jerusalemin. Hän tiesi, että kerran vielä kaupunki kukistetaan maan tasalle ja kaikki sen asukkaat surmataaan. Kaikki tapahtuu, ”koska et tajunnut etsikkoajojaasi.”

Jerusalemilaiset saivat aikanaan kuulla Jeesuksen kutsun. Vapahtaja kävi kaupungissa monta kertaa. He eivät ottaneet häntä vastaan vaan jäivät epäuskoonsa. Etsikkoajoja meni ohi. Roomalainen sotapäällikkö Titus tuli joukkoineen vuonna 70 ja hävitti kaupungin. Hän rakennutti kivisen vallin Jerusalemin ympärille. Kaupunki piiritettiin ja lopulta nälkä nujersi puolustajat. Kaupunki ja sen asukkaat tuhoitiin. Temppelistä ei jäänyt kiveä kiven päälle. Hävitys täydellistyi vuosien 132–135 kapinan yhteydessä. Keisari Hadrianus käski kyntää koko temppelivuoren tasaiseksi. Mahtavan Jerusalemin temppelin paikalle rakennettiin pakanallinen temppeli. Jeesuksen sanat täyttyivät kirjaimellisesti.

Jerusalemin tuhon syy oli pohjimmiltaan hengellinen. Jeesus ei kelvannut kansan Vapahtajaksi. Juuri

vähää ennen Jeesuksen itkua kansa oli huutanut: ”Hoosianna Daavidin Pojalle”. Muutaman päivän kuluttua sama kansanjoukko huusi: ”Ristiinnau-litse!” Jeesus ei kelvannut turvaksi ja pelastajaksi. Etsikkoaika meni ohi. Parannusta ja kääntymistä Jumalan puoleen ei tullut, sen sijaan tuli paatumus. Sen äärimmäisenä merkinä kansa vaati Jumalan Poikaa ristille.

Luen vanhasta saarnastani: ”Pahin vaara, joka meitä kirkkona ja kansana voi kohdata, eivät ole taloudelliset, yhteiskunnalliset tai valtiolliset vastoinkäymiset. Pahinta ei Heinolan seudulla ole työttömyys, katovuosi tai jokin suuronnettomuus. Pahinta on kansan luopumus Jumalasta. Pahinta on välinpitämättömyys Jumalaa ja hänen käskyjään ja evankeliumiaan kohtaan. *’Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii!’* Raamatunkäännöskomitea on suomentanut sanat näin: *’Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on!’* Nämä sanat ovat tarkoitettu meille. Ne on tarkoitettu pysäyttämään ja herättämään meidät. Jeesus tietää, mitä kansamme ja kirkkomme elämään kuuluu. Hän tietää seurakuntiemme tilan, myös tämän seurakunnan. Hän tietää, millä tolalla uskomme on. Itkekö Jeesus tänään meidän takiamme, koska emme ole tunteet etsikkoaikaamme? Käykö meille samoin kuin Jerusalemlle ja sen asukkaille? Kaupunki oli Jeesukselle rakas, siksi hän itki. Jokainen meistä on hänelle niin rakas, että se on maksanut Hänen henkensä. Joutuuko Hän itkemään meidän tähtemme? Jeesuksen sanat ovat vakavia: *’Kunpa sinäkin tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on!’*”

Näin saarnasin 34 vuotta sitten. Rakkaat seurakuntalaiset, Jumala on ollut ja on meitä kohtaan armollinen. Vielä ei ole liian myöhäistä nöyrytyä parannukseen. Nyt on etsikkoaika, nyt on pelastuksen päivä. Tänään Kristus kutsuu meitä yksityisinä ihmisinä, seurakuntana ja koko kirkkona parannukseen, katumaan syntejämme ja turvautumaan häneen. Hänessä meillä on turva!

Kutsu parannukseen asettaa meidät kaikki samalle lähtöviivalle. Siinä ei erotella piispaa tai pappia maallikosta, syntistä hurskaasta, tosikristittyä nimikristitystä. Jokaiselle meistä ainoa mahdollisuus on Jumalan armo. Vain Jumalan käsittämätön armo. Se riittää. Tämä armo on tänään tarjolla syntejään katuvalle. Aamen. ■

Uskollisuus

Teemme elämämme aikana erilaisia uskollisuuden lupauksia. Merkittävimpiä niistä on avioliiton solmimisen yhteydessä ilmaistu tahtotila. Kirkollisen vihkimisen yhteydessä pappi kysyy tutun kaavan mukaisesti hääparilta tahtovatko he osoittaa puolisolleen uskollisuutta ja rakkautta sekä hyvinä ja pahoina päivinä, aina kuolemaan asti? Myöntävä vastaus sitoo puoliset toisiinsa ja papin siunauksen ja vahvistuksen jälkeen alkaa annetun lupauksen lunastaminen.

Miehen ja naisen välinen kristillinen avioliitto on ollut suureksi siunaukseksi Suomen kansalle koko itsenäisyytemme ajan. Uskollisuus ja rakkaus aviopuolisoa ja perhettään kohtaan on pitänyt koossa suomalaisia koteja koettelemuksenkin aikoina. Monet ovat uhranneet henkensäkin taistellessaan kodin, kristillisen uskon ja isänmaan puolesta. Suokoon Jumala, että myös tämän ja tulevan ajan suomalaiset ovat valmiit samanlaiseen uskollisuuteen ja arvovalintaan.

Uskollinenkin avioliitto päättyy toisen puolison kuolemaan. Sen sijaan luottamus ja uskollisuus Raamatun sanan totuuteen kantaa yli kuoleman rajan ikuisuuteen asti. Tämä Raamatun muuttumaton sanoma, joka sisältää sekä Jumalan ääretömän rakkauden että totuuden, ei avaudu järjen avulla, vaan Pyhän Hengen ääntä kuunnellen. Pyhä Henki ohjaa meitä syntisiä ihmisiä aina Kristuksen luokse pyytämään anteeksiantoa ja uskomaan armon lapsina Vapahtajaamme hyvinä ja pahoina päivinä. Monelle Kristuksesta on tullut *’kompastuskivi ja kallio, johon langetaan’* (1.Piet. 2:8). Näin tapahtuu, kun Jumalan sanaa ei kaikilta osin pidetä totena, vaan valitaan vain ihmismieltä ja lihallisia taipumuksiamme miellyttävät asiat ohjaamaan hengellistä elämäämme.

Kansamme ja monien hengellisten opettajienkin suhde Raamatun auktoriteettiin on viime vuosien aikana ohentunut kiihtyvällä tahdilla. On syytä rukoilla, että Jumala antaisi armoaan ikuisen Sanaansa olla kuultavana keskuudessamme parannuksen ja syntien anteeksiantamisen julistuksena kuten Jeesus on kehottanut. Martti Lutherin mukaan suurin kansakuntaa kohtaava onnettomuus olisi se, että tämä pelastava Sana lakkaisi kuulumasta.

”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” (Ilm. 2:10)

Sakari Siitola

Rukous ja usko

Rukouksen kautta voimme tuntea olevamme lähempänä Jumalaa, vaikka me olemme aina kaikkivaltiaan pyhien kasvojen edessä.

Jokainen rukoilee tavallaan. Jotkut meistä saattavat kertoa Herralleen laajasti ja toiset lähettävät sanattomia huokauksia. Jumala on luvannut kuulla rukouksemme. Eri asia on, mitä tapahtuu rukouksillemme, kun ne on kuultu. Me saamme vastauksen rukouksiimme silloin, kun on Jumalan aika. Jumala toimii lapsensa parhaaksi eikä pidä luulla, että toteutumaton pyyntö olisi jäänyt kuulematta.

Martti Lutherin mukaan *”on ensisijaisen tärkeää painottaa sitä, että kaikkien rukoustemme on perustuttava kuuliaisuuteen, joka kohdistuu Jumalalle. Siihen niiden on nojattava ja jätettävä oma henkilömme vaille huomiota, olimme sitten hurskaita tai syntisiä, arvollisia tai arvottomia.”*

Me joudumme elämän aikana epäilyksiin oman uskomme määrästä ja kestävydestä. Me emme voi itse lisätä uskomme määrää tai synnyttää sitä. Toteutumattomat rukoukset, heikot huokaukset Jumalan puoleen, toiveet, pyynnöt tai palavatkaan rukoukset, joita meidän mielestämme ei kuultu, eivät tarkoita sitä, että meidän tarvitsee epäillä uskoamme. Meidän ei pidä arvioida omaa tai toisen ihmisen uskoa, koska silloin me arvioisimme Jumalan antamaa lahjaa. Lahjan antaja on antanut uskon lahjan sielumme autuudeksi. Vähäinenkin usko sisältää kaiken sen, mitä pelastukseen tarvitaan. Tuohon uskoon turvaten voimme ottaa rauhallisin mielin vastaan tulevat päivät ja tuohon uskoon turvaten voimme lähteä, kun meitä kerran kutsutaan ajasta ikuisuuteen.

Jeesus, kuule rukoukset köyhän, kurjan syntisen, heikoimmatkin huokaukset ahdistetun sydämen. Jalkojesi juureen vaivun pääni ristiin painaen. Siinä turvallisin mielin, Jeesus, sua rukoilen.

(Virsi 373:1)

Tuomas Halme

Lapsilla ovat enkelit

”Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä vähäisistä. Sillä minä sanon teille: heidän enkelinsä saavat taivaissa joka hetki katsella minun taivaallisen isäni kasvoja.” (Matt. 18:10).

Mikkelinpäivän evankeliumin loppuosassa varoitetaan aliarvioimasta Herramme pienimpiä. Heillä on usko Jeesukseen ja enkelit, jotka saavat koko ajan katsella Jumalan kasvoja taivaissa.

Martti Luther sanoo, että vaikka tämä olisi ainoa raamatunlause, jossa Kristus ilmoittaa kuinka Jumala, hänen taivaallinen Isänsä, pitää näin suurta huolta nuorista, meidän tulisi kuitenkin päätellä siitä, että kaikkien hyvien tekojen joukossa ei ole mitään suurempaa ja tärkeämpää kuin että lapsia ja nuoria kasvatetaan oikein. Jokaisen pitäisi pitää tärkeänä saada palvella niitä, joita enkelitkin palvelevat.

Lapset ovat lainassa Jumalalta. Hän on antanut tehtäväksi huolehtia heidän kasvamisestaan sekä yhteiskunnan että ennen kaikkea Taivaan kansalaisiksi. Lapsilla ovat enkelit, jotka suojelevat ja auttavat heitä. Enkelit toteuttavat Taivaan Isän tahtoa ja tekevät aina sen mikä lapsille on parasta.

Vanhemman ja kasvattajan tehtävä on varsin suuri. Olla enkelien työtovereina. Palvella enkelien kanssa. Hoitaa Jumalan lainaa hänen tarkoittamallaan tavalla. Evankeliumitekstissä aikaisemmin varoitetaan vakavasti johdattamasta lankeemukseen yhtäkään pienimmistä, jotka uskovat Jeesukseen.

Antakoon Jumala meille oikeaa mieltä ja taitoa hoitaa hänen meille uskomaansa lainaa, lapsia ja nuoria, hänen tahtonsa mukaisesti.

Aarno Konttinen

Nikolaus von Zinzendorf
s. 1700 – k. 1760

Nikolaus von Zinzendorf

*Ekumeeninen kreivi
ja herrnhutilaisuuden perustaja*

Kreivi Nikolaus von Zinzendorf runoili liki 2000 hengellistä laulua, mutta vain ”*Jeesus, johdata tiemme kulkua*” on päässyt suomalaisen virsikirjaan. Virren sisällössä kiteytyy Zinzendorfin uskontaival ja näkemys.

Nikolaus Ludwig von Zinzendorf syntyi Dresdennissä vuonna 1700 alaitävaltalaiseen aatelisperheeseen. Zinzendorfin isä kuoli samana vuonna ja äiti avioitui uudelleen. Nuoren kreivin kasvatusvastuu lankesi hänen isoäidilleen **Henriette Katharina von Gersdorffille**. Isoäiti oli pietismin isänä pidetyn **Johan Jakob Spenerin** ystävä, mutta kannatti enemmän radikaaleja pietistejä kuin Spenerin kirkollista uudistusohjelmaa. Myöhemmin hän kertoo isoäidistään, että hän ei nähnyt mitään eroa katolisen, luterilaisen tai reformoidun uskon välillä. Vain se, mitä oli sydämessä ja mitä tuli vastaan, oli hänelle läheistä.

Nikolauksen äidin sisar opetti pojan päivittäiseen ”kanssakäymiseen Vapahtajan kanssa” rukouksessa. Koulun nuori kreivi aloitti Saksan Hallessa kuninkaallisessa pedagogiossa, jota johti Spenerin ohella

tunnetuin pietisti **August Herman Francke**. Koulussa hän sai voimakkaan lähetyskipinän kuunnellesaan Itä-Intian lähetyssaarnaajien kokemuksia. Tie Hallesta vei myöhemmin Wittenbergiin opiskelemaan oikeustiedettä. Tältä ajalta näkyy Zinzendorfin pyrkimys yhdistää puhdasoppista luterilaisuutta ja pietismia. Sovinnollisuus ja ekumeenisuus leimasivat Zinzendorfin ajatusmaailmaa luterilaisuuden ja pietismin välisten repivien hengellisten kiistojen keskellä. Opiskeluihin liittyvällä Euroopan kiertomatalla hän tuli läheiseksi Pariisissa katolisen kardinaalin **de Noaillesin** kanssa, mikä innoitti Zinzendorfin kääntämään Arndtin *Totisesta kristillisyydestä* -teoksen ranskan kielelle omistaen sen katoliselle ystäväilleen.

Sydämen usko

Zinzendorfin julistuksen keskiössä on Kristuksen risti ja hänen kärsimyksensä. Vasta todella tutkimalla Kristuksen sijaiskärsimystä ihminen voi tulla syntiseksi, kun hän ymmärtää, miten paljon Jeesuksen on

täytyntä kärsiä hänen puolestaan.

Nikolaus oli saanut vaikutteita Lutherin teksteistä ja omaksui Hallen pietismia evankelisemman uskonäkemyksen, jossa Kristuksen sovituskoulema ilman mitään omaa ansiotamme avaa pelastuksen ihmiselle. Zinzendorffille saarna Kristuksen rististä ja hänen kärsimyksensä merkitsivät samalla sekä parannussaarnausta että epäuskosta vapautumista ja armon saamista. Zinzendorfin uskoa leimasi *Korkeasta veisusta* innoituksen saanut haava- ja morsiusmystiikka, joissa Kristuksen kärsimys ja haavat ovat sielun tärkein aarre. Todellinen kristillinen usko on sydämen uskoa, jossa kristitty elää vuorovaikutuksessa Vapahtajan kanssa. Zinzendorf teki eron järjen ja uskon välillä.

Herrnhut syntyy

Vain 22-vuotias aatelinen valtion virkamies Zinzendorf avasi vuonna 1722 omistamansa maatilan ovet Zittaussa lähellä Böömin rajaa turvapaikaksi katolisten Habsburgien vainoamille Böömin protestanteille. Saksankieliset määriläiset perustivat siirtokuntansa Zinzendorfin kartanon liepeille Hutbergiin. Määriläisten juuret nousivat vanhasta hussilaisesta veljeysliikkeestä. Pian Hutbergin elävä käsityöläisyhteisö alkoi käyttämään itsestään nimeä *Herrnhut* – Herran varjelus.

Herrnhut keräsi suojelukseensa kirjavan joukon erilaisista hengellisistä taustoista ja tunnustuskunnista peräisin olevaa väkeä. Sisäisiä jännitteitä syntyi heidän keskuudessaan, eikä paikallinen luterilainen seurakunta kyennyt rauhoittamaan tilannetta. Tämä pakotti vuonna 1727 Zinzendorfin ryhtymään siirtokunnan hengelliseksi johtajaksi, ja siirtokunnalle luotiin järjestystä ylläpitävät säännöt. Nuoren johtajan karisma puhutteli asukkaita, riidoista tehtiin parannusta ja yhteisö koki helluntai-ihmeen keskuudessaan.

Yhteisön esikuvana oli Uuden testamentin kuvaama alkuseurakunnan elämä. Herrnhutin väki osallistui luterilaisen seurakunnan jumalanpalveluksiin ja järjesti omassa keskuudessaan hartauskokouksia. 1. Korinttolaiskirjeen 14. luvun mukaisesti perustettiin maallikkovirkoja kuten puhujan, opettajan ja rakkautenpalveluun liittyvät tehtävät. Siirtokunta tarvitsi myös hallinnolliset työntekijät ja vastuuhenkilöt kuten vanhemmiston. Kaikkien asukkaiden oli elettävä sovussa kaikkien erilaisista taustoista tulleiden Jumalan lasten kanssa.

Seurakunnallinen elämä oli vilkasta ja monipuolista. Seurakunta jaettiin noin 10 hengen pienryhmiin, ns. kuoroihin. Tarkoin pidettiin huolta siitä, että su-

kulaiset keskenään eivät saaneet muodostaa pienryhmiä. Ryhmien johtajat kokoontuivat neuvonpitoon säännöllisesti Zinzendorfin kanssa. Pienryhmät tukivat yksilön hengellistä kehitystä ja motivoivat työskentelemään koko yhteisön hyväksi.

Päivittäinen hartaudenharjoitus kuului yhteisön elämään. Herrnhutissa syntyi valvova rukousketju, jota ylläpidettiin katkeamatta sadan vuoden ajan. Ahkera Raamatun sanan viljeleminen synnytti päivän tunnussana -käytännön, jossa vuoden jokaiselle päivälle valittiin Raamatun säe. Päivän tunnussanat painettiin pieniksi kirjoiksi ja perinne levisi maailmanlaajuisesti Suomeenkin asti.

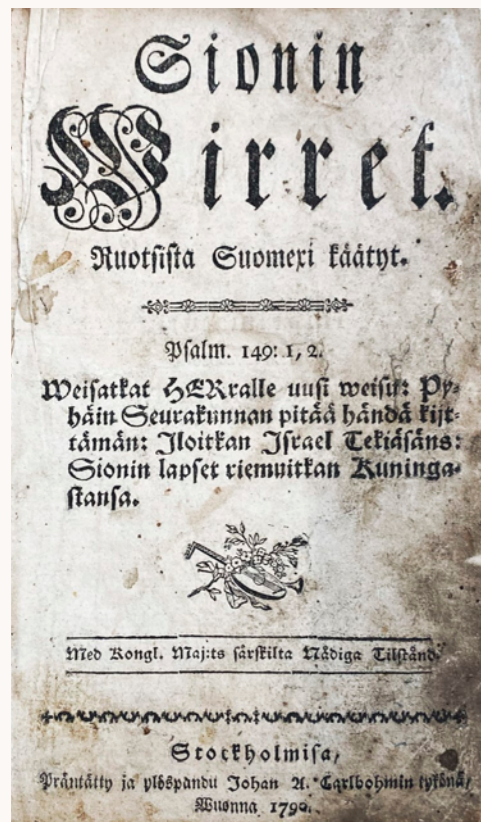
Herrnhutin verkostoituminen ja lähetystyö

Zinzendorfin visiona oli muodostaa tunnustuskuntien rajat ylittävä ekumeeninen ”Jumalan lasten ketju”. Herrnhut ja Zinzendorf sen lähettiläänä pyrkivät verkostoitumaan Euroopan muiden herätysten kanssa. Näin syntyi vähitellen sisaryhteisöjen verkosto, jossa pidettiin yhteyttä keskenään ja pääyhteisöön Herrnhutiin. Herrnhutin veljesseurakunta piti lyhyen ajan yhteyttä jopa Englannin metodisteihin ja sen perustajaan **John Wesleyyn**.

Jo Hallen vuosinaan Zinzendorf oli kokenut pakanalähetyksen sydämen asiakseen. Niinpä Herrnhutista lähetettiin lähettejä ympäri maailman kuten Länsi-Intiaan, Grönlantiin eskimoiden luo, Pohjois-Amerikan intiaanien ja Suomen Lappiin saamelaiten pariin tekemään lähetystyötä. Herrnhutin lähetystyö vaikutti myös lähetyssaateen syttymiseen luterilaisuuden parissa. Herrnhutilaisuudesta muodostui vähitellen vapaakirkko, vaikka kreivi itse olisi halunnut pitää liikkeen luterilaisuuden sisällä. Uusilla lähetyksentillä herrnhutilaiset kastoivat ja jakoivat ehtoollista. Tämä johti piispaalliseen järjestykseen, jotta sakramenttien jakamisen valtuutus voitiin panna toimeen. Zinzendorfin unelma tunnustuskuntien rajat ylittävistä verkostosta kohtasi käytännön haasteet ja vaikeudet. Kreivi kuoli 9. toukokuuta 1760 Herrnhutissa.

Herrnhutilaisuuden vaikutus Suomessa

Ruotsissa ja Baltiassa herrnhutilaisuuden vaikutuksesta syntyi kiinteitä veljesseurakuntia. Suomessa vaikutus tuntui yksilötasolla ja pienissä järjestäytymättömissä ystäväpiireissä. Ensin herrnhutilaisuus sai jalansijaa Pohjois-Suomessa lähinnä Torniossa ja Oulussa. Myöhemmin vaikutus levisi Pohjanlahden rannikkoa myöden Etelä-Suomeen.

Siionin virsien ensimmäinen painos v. 1790

Merkittävin pysyvä vaikutus suomalaiseen herätysliikekenttään on ollut herrnhutilaisten laulukirjalla *Zionlieder*, jonka **Elias Lagus** suomensi vuonna 1790. Herännäisyyden lisäksi lestadiolaisuuden piirissä laulettiin Siionin virsiä. **Lars Levi Laestadius** halusi vielä kuolinvuoteellaan, että hänelle veisattaisiin Siionin virsiä. Siionin virsien kielikuvat kuvastuivat lestadiolaisessa saarnassa ja myöhemmässä lauluperinteessä.

Herrnhutilaishenkisiä hartauskirjoja ja postilloja luettiin lestadiolaisen alkuheräyksen aikana ahkerasti. Tunnetuin näistä oli **David Hollatziuksen** Armon järjestys autuuteen, jota rovasti suosittelee luettavaksi.

Tornionjokilaaksossa lestadiolaisuutta edelsi 1700-luvun lopulla hengellinen liike, joka muodostui herätyshenkisen pastorin **Nils Viklundin** ympärille. Viklundin hengellinen kehitys johti kirkollisesta pietismistä lopulta herrnhutilaisuuteen. **Juhani Raattamaa** ja **Erkki Antti Juhonpieti** muistelivat, että sata vuotta ennen oli Tornionjoella elävä kristillisuus, jonka Jumala herätti pastori Viklundin kautta. Jotkut jäljellä olevista ns. Viklundin ystävästä 1800-luvun puolivälissä liittyivät uuteen herätysliikkeeseen, joka vuolaan tunturipuron tavoin virtasi alas etelään. ■

Ilpo Harjutsalo

Ikuisesti pysyvä Jumalan sana synnytti elämää Keiteleen seudulla

Arvo Konttisen pitämä viikkohartaus 20.4.2021

Vaan mittaamaton armosi on, Herra, vielä meille. Tuot eksyneitä laumaasi ja avun langenneille. Näin sanallasi kirkkaalla pois päästät sielut kahleista, lyöt rikki julmat juonet.

Ja niin kuin hehkuu hopea liekissä loistavana, niin koetuksen ahjossa myös kestää pyhä sana. Se taisteluissa vahvistuu, sen valo yhä kirkastuu. Näin kunnian saat, Herra.

(VK 187, 4. ja 5. säkeistö)

Elävä, iankaikkisesti pysyvä Jumalan Sana alkoi kuulumaan Uuden liiton aamuna. Kun ensimmäinen helluntaipäivä tuli ja opetuslapset täytettiin Pyhällä Hengellä, he alkoivat julistaa tuota sanaa. Ja näin se on ollut kaikkina heräyksen aikoina. **Martti Luther** Saksanmaalla alkoi julistaa tuota sanaa, ja tällä viimeisellä etsikon ajalla rovasti **Laestadius**. Siinä sanassa on se elämää synnyttävä voima.

Jumala siunasi lähetystyön kotiseudullani

Kerron meidän paikkakuntamme kristillisyyden historiasta. Sata vuotta sitten meillä oli ollut muutamia kristittyjä, jotka kävivät Pihtiputaalla seuroissa. Mutta sitten tuli lähetys Keiteleelle tuonne Koutajärven kylään. Siellä pidettiin seuroja. Niin kuin Johannes Kastaja ennen Kristusta saarnasi parannusta ja parannuksen kastetta, niin myös täällä oli eräs **Heikki**-niminen mies, joka kiersi paljon tuolla kylällä. Hän oli niin palavasieluinainen kristitty. Hän puhui

paljon parannuksen tarpeellisuudesta ja siitä, miten ihminen pelastuu.

Niihin Koutajärven seuroihin lähti sitten eräs **Kaarteen** emäntä ja yksi toinen vaimo sunnuntai-iltana iltatöiden jälkeen. He menivät jalkaisin 7-8 kilometriä. Vaimot olivat heränneellä tunnolla, ja siellä saarnattu Jumalan sana synnytti uskon heidän sydämilleen. Ja kun nyt tämä Heikki-niminen mies näki, että nämä vaimot tekivät parannuksen ja saivat elävän uskon, hän lähti iltamyöhällä kysymään Kaarteen isännältä, josko siellä saisi pitää seurat. Isäntä lupasi sen. Seuraavana päivänä lähetysmiehet siirtyivät sinne Kaarteen taloon. Illalla oli sitten siellä seurat. Iso pirtti oli täynnä kuulijoita. Toinen lähetysmiehistä alkoi saarnansa Jesajan kirjan alusta: ”*Kuulkaa taivaat, ja maa ota korviisi, sillä Herra puhuu: sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat minusta*” (Jes. 1:2). Ja se mies kertoi, että siinä tuvassa kuului vain itkun nyyhkytys, muuten oli aivan hiljaista.

Kun seuratilaisuus loppui, ihmiset halusivat puhua lähetysmiesten kanssa, ja kun oli kaksi kamaria, niin toinen lähetysmies oli toisessa ja toinen toisessa. Molempien kamarien ovella oli jono. 20 ihmistä sai armon uskoa sinä iltana. Aika oli 1930-luvun alku.

Sitä, minkä Jumala on vaikuttanut, ei voi perua

Ja sitten tuli toiset lähetysmiehet syksyllä ja seurat olivat siinä naapuritalossa. Jälleen noin 20 ihmistä lisää tuli seuraamaan kristillisyyttä. Se oli elävän Jumalan sanan vaikutusta. Silloin syksyseuroissa oli mukana naapurista eräs vaimo, joka asui kahden aikuisen poikansa kanssa. Nyt myös tämä vaimo sai uskon. Ja siitä iloisena hän menee nyt kotiin illalla myöhään, ja kertoo pojille, mitä hän on saanut. Pojat olivat niin julmana ja sanoivat äidin häpäisseen koko heidän perheensä. Ja niin he vannottivat äitiä, että tämä menisi aamulla perumaan sen asian. Niin ei äidin auttanut muu kuin aamulla palata seurapaikkaan ja kertoa lähetysmiehille, että pojat vaativat hänet perumaan, mitä illalla tapahtui. Lähetysmiehet miettivät vähän aikaa ja sanoivat sitten: ”Kun sinä nyt menet kotiin, sano pojille, että sitä ei voi ihminen perua, sillä se on tapahtunut taivaassa.”

Ja niin tämä vaimo kertoi sitten pojille. Eihän pojat voineet sitten mitään vaatia. Ja myöhemmin tämä nuorempi poika sai itsekin armon uskoa. Hän perusti perheen ja joutui talvisotaan ja kaatui sitten tammi-kuussa [1940]. Mutta onnellinen hän on ollut.

Kutsuva ääni alkoi kuulua minunkin kodissani

Kun minä ajattelen omalle kohdalleni, että mitä on tuo iankaikkisesti pysyvä Jumalan sana. Minähän

olin perheestä, jossa äiti oli ollut nuorena uskomassa mutta isä ei ollut. Mutta Jumala on ihmeellinen Jumala. Isän omatunto heräsi. Ja kun hänen äidillään oli Lutherin kirkkopostilla, hän alkoi sitä lukemaan. Mekin lapset ihmettelimme, miten isä oli tullut niin hiljaiseksi ja miten hän viihtyi paljon kirjan ääressä. Mutta kun sitten tuli syksyseurat ja lähetysmiehet siihen viiden kilometrin päähän, niin isä oli sitten sunnuntaina sanonut äidille, että nyt me menemme seuroihin. Ja siellä seuroissa he saivat elävän uskon.

Ja se on ihmeellinen voima. Isä heti pyysi, että meidän täytyy saada seurat kotiin. Heillä oli useita lapsia ja nämä tarvitsivat kuulla samanlaisen Jumalan sanan. Ja niin lähetysmiehet lupasivat sitten seuraavana iltana tulla meille kotiin. Isä oli päivällä kiertänyt tunnustamassa uskonsa sille kylälle ja kutsunut ihmisiä seuroihin. Ja kun ilta tuli, niin meidän pirttimme oli täynnä kuulijoita, ketkä uteliaisuudesta, ketkä halusivat kuulla. Olin silloin 14 vuoden ikäinen ja minulla oli herännyt omatunto ollut lapsuudesta asti; monena yönä en uskaltanut ruveta nukkumaan, kun pelkäsin, että jos minä kuolisin, menisin vaivaan.

Mutta kun tuo Jumalan sana julistettiin, siinä oli aralle omalletunnon kutsuva ääni. Ja sen sanan alla syttyi usko. Oli hauska sitten kuulla, että Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä saa uskoa kaikki synnit anteeksi.

Ei ole muuta turvaa, kuin Kristuksen lunastustyö

Sanassa on elämää synnyttävä voima. Ja nyt kun olemme olleet tämän koronan takia eristettynä, emme ole saaneet tavata toisiamme. Mutta tuo Jumalan sana, jota me kuulemme näissä viikkohartauksissa, jota kuuntelemme sunnuntaisin kuunteluseuroissa ja jota voimme lukea, siinä on samanlainen voima. Olen usein ajatellut meidän nuoriamme ja lapsiamme; jäävätkö he osattomiksi tänä päivänä, kun eivät voi tulla seurakokouksiin, ja jaksavatko he kuunnella? Meillä on lasten vanhempina ja isovanhempina suuri huoli siitä, että me voisimme puhua nuorille ja että he lukisivat Jumalan sanaa.

Olen saanut saatella muutamia matkakumppaneita kuoleman sillattoman virran rannalle. Heillä ei ole ollut muuta turvaa kuin Kristuksen lunastustyö ja että heillä on synnit anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Ei meilläkään ole muuta turvaa täällä maan päällä eikä silloinkaan, kun meitä pysäytetään sen viimeisen virran rannalle, että meillä on synnit anteeksi. Ja niin me saamme tänäänkin uskoa kaikki meidän syntimme ja vikamme anteeksi Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä. Siinä veressä on voimaa pesemään meitä puhtaaksi. ■

Einari Koponen – rauhanrakentaja, lohduttaja ja tukija

Ari Koponen muistelee isäänsä

*”Se Jeesus on sun asias’,
se on sun oma kunnias’;
niin seisoo sä sen puolesta,
kuin sotii sanas’ edestä.*

Nämä virren sanat isäni lausui usein saarnansa alussa. Hän oli voimakas ase Jeesuksen kädessä julistamaan pelastuksen sanaa seurakunnassa.

Einari syntyi Anna ja Taavetti Kopsen perheeseen viidentenä lapsena 25.11.1919. Perhe tunnusti Jeesusta ja uskoi Häneen. Näin isäkin sai Jumalan sanan siemenen jo pienenä lapsena.

Haastattelin isää syksyllä 2001. Monia kysymyksiä jäi tekemättä, kun isän kuolema tuli yllättäen. Tässä on muutamia kysymyksiä haastattelusta.

Milloin sait ensimmäisen keran tuntea Herran kutsuvan äänen? Seurojen aikaan olin menossa luistelemaan. Matkalla tuli vastaan Saukkosen täti, joka oli menossa seuroihin. Hän sanoi minulle: ”Einari, kuinka sie meet tonne luistinratalle? Isä ja äiti on seuroissa.” Se oli ensimmäinen semmonen muistutus

Jumalalta, et minne sie Einari oot menossa. Mie yksin jäin seisomaan siihe, vein luistimet kotia ja menin rukoushuoneelle. Se oli semmone käännekohta miun elämässä. (Isä oli tuolloin 11-vuotias.)

Milloin sait ensimmäisen keran tuntea, että syntivelkasi oli maksettu? Juu. Mie en muista ristityiden lapsena sanovan niin, silloin ja silloin, nii ko joku herännyt tietää sen hetken et nyt. Mutta sain jo nuorena tuntea, että saan uskoa armosta it-

teni autuaaks’.

Isänmaata puolustamassa. No se oli selvä, sodassa ei tiedä mikä hetki on viimeinen, mutta ristittyinä mie aattelin, et’ autuaasha mie oon. Tykistökeskitys ko oli, se on hyvin paljon samantyyppistä, ku tuo salamointi ja ukkonen, ei yhtää tiedä minne se iskee nyt. Aseveljet pelas korttia ja toivat kotiviinoja, mut mie en ottanu niihin osaa. Kaikki tiesivät minut ristityks, mut kukaan ei pilkannu miuta. Moni poika haavottui, mutta haavoittunutkin sotilas on sotilas. (Tätä isä toi usein esiin saarnoissaan.)

Tunteet rauhan tullessa. Sodan viimeisenä päivänä venäläiset ampuivat rajusti tykistöllä suomalaisten aseisiin. Sitten kaikki hiljeni, vähitellen alkoi kuulua tuulen hiljainen havina puissa. Poikien kanssa sanotti: ”Mut nyt, mikä ilo, että jaimme terveiks ja elämään.” Korsussa lauloimme asetovereidien kanssa ’Herraa hyvää kiittäkää’. Me jaimme elämään, menimme ajassa eteenpäin. Jokainen meistä iloitsi, moni poika itki silloin, kun sota loppui ja pääsi kotiin. (Nämä isän kokemukset syntyneestä rauhasta ja sitä seuranneesta ilosta ovat samanlaiset kristityn elämässä. Kun Jumala herättää ihmistä, meteli on kovaa kuin tykistökeskityksessä. Mutta kun Pyhä Henki avaa tien Kristuksen luo, lain tuomiot loppuvat ja Kristus tekee rauhan ihmisen ja Jumalan välille.)

Oma perhe. Äidin ja isän neuvot, opetukset ja lohdutukset? Olen hyvin huono saarnaaja kotona, hyvin huono. En ole niin paljon puhunu, ku ois tullu puhua. Mutta oomme esimerkillämme koittaneet näyttää, että oomme ristittyjä. (Isä ja äiti eivät koskaan yrittäneet pakottaa meitä lapsia mihinkään muotiin, vaan johdattivat meitä vapaaseen uskomiseen. Muistan isän neuvot ja nuhteet, jotka olivat lempeitä kuin ”hiljainen tuulen hyminä”).

Kerro tunteistasi, kun sinut asetettiin sananpalvelijaksi. Joonas Rustholkarhu oli miussa katsonut semmosta, et’ mius tulis’ saarnaaja. No, ensimmäinen oli se, et eihä siintä mitään tule. En mie oo saarnaajan näköne, en osaa kävelläköä nii ko saarnaajat. Mutta pakkohan siihen oli tottua. Mut vaa tuntu et ei, en mie, ei minust’ tule mikään saarnaaja. Enkä tunne, et olisin vieläköän. Joonas vahvisti miuta paljon. Kerran hän sanoi: ”Einari, minun pitää vähetä ja sinun enetä.” Ja oli semmone oikea isällinen, kankuri Joonas. (Saarnassaan Hämeenlinnassa 21.11.1992 isä jakoi Joonaksen neuvon nuorille sananpalvelijoille: ”Jos sinä olet omasta mielestäsi pieni, niin on monta

lämmintä kättä, jotka nostavat sinua ylös. Jos sinä tulet suureksi omasta mielestäsi, niin on monta kylmää kättä, jotka painavat sinua alas. Jos sinä pysyt pieneenä, niin voit olla monelle väsyneelle matkamiehelle avuksi.”)

Kysyin isältä pari kuukautta ennen hänen kuolemaansa: ”Olet tehnyt matkaa seurakunnan lähettämänä Suomessa ja rajojen

”Minkä olemme voittaneet, sen olemme rakkaudella voittaneet.”

ulkopuolella, olet kehottanut kristittyjä uskomaan Kristukseen vastoin tuntemisia. Kuoletko siinä uskossa, josta olet julistanut? ”Kyllä kuolen”, hän vastasi varmasti ja selvästi. Epäilykset olivat väistyneet ja armon tuoma pelastusvarmuus vahvistunut. Soutaja oli päässyt tuulen alle tyyneen satamaan, jota hän usein saarnoissaan toi esille.

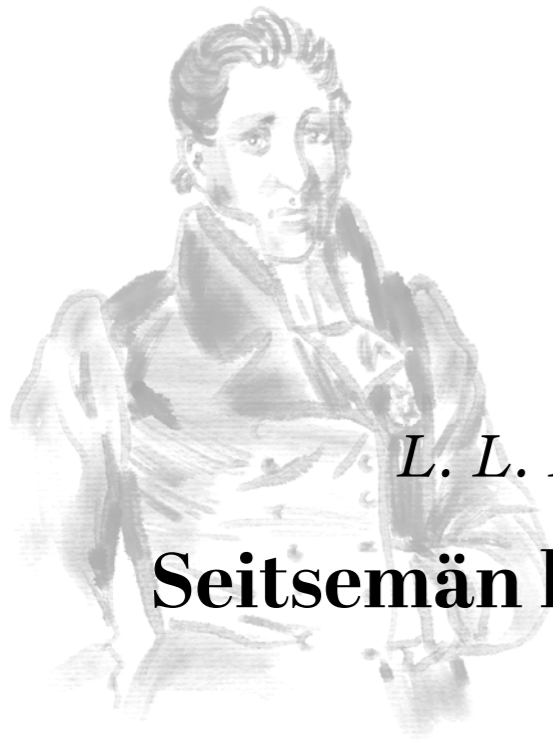
Isä oli rauhanrakentaja ja lempeä sananjulistaja, joka karjalaisella välittömyydellä ja hyvällä huumorilla sai ystäviä lapsista vanhuksiin. Isän toimintaan ja käyttäytymiseen herätysliikkeessämme sopi hyvin lause: ”Minkä olemme voittaneet, sen olemme rakkaudella voittaneet.” Hän osasi nauraa itselleen ja sai monet ystävät hyvälle tuulelle. Herran voimasta ja lahjoista hän ammensi voimaa saarnoihin nostamaan epäilysten alla olevia ja vihollisen haavoittamia kristittyjä uskomaan täydelliseen vapauteen

Kristuksessa. Pyhä Henki puhui hänen kauttaan voimakasta sanaa. Isä oli niin kotona kuin seurakunnassa oppinut sen, että ihmisten käyttäytymistä voi muokata vain positiivisuudella ja muuttamalla omaa käyttäytymistä. Pyhän Hengen antamin sanoin hän julisti seurakunnassa, että syntisen ihmisen ainoa pelastuksen mahdollisuus on usko Kristukseen. Erityisen rakas Raamatun paikka isälle oli ”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani...” (Jes. 40:1-11).

Kerran kysyin isältä: ”Olet monta vuosikymmentä ollut lähetystyössä ja kiertänyt Suomessa ja Ruotsissa. Mikä on kaikkein merkityksellisin asia, joka nousee muiden yläpuolelle?” Hän vastasi heti: ”Juu, eräällä paikakunnalla nuori nainen tuli miun luokse. Hän kertoi miulle miten painui aina syvemmälle ja syvemmälle syntiin. Ja se kysy miulta: ’Kuuluuko tällaiselle syntiselle vielä Jumalan armo?’ Se oli kaikkein suurin hetki, kun sain sanoa hänelle, että se kuuluu juuri sinulle. Ja mie todistin hänelle kaikki synnit anteeksi.”

Viimeiset vuodet sain olla isän seurassa Jumalan sanan opissa. Muistan, miten ymmärrettävästi hän kertoi Jumalan valtakunnasta. Pyhä Henki opetti minua isän kautta, mitä on yksinkertainen usko Kristukseen, mitä on vanhurskauttaminen ja vanhurskaana eläminen. ■

Ari on Aune ja Einari Kopsen kuudesta lapsesta nuorin

L. L. Laestadius:

Seitsemän kuolemansyntiä

Tässä kirjoituksessa kuvataan, että ihmisluonnossa on seitsemän kuolemansyntiä eli seitsemän hallitsevaa intohimoa, jotka yhdessä muodostavat luonnollisen ihmisen tahdon. Seitsemän kuolemansyntiä ovat: 1. itsekkyyt, 2. kunnianhimo, 3. ahneus, 4. huoruus, 5. viha, 6. kateus ja 7. valhe. Näistä itsekkyyt, kunnianhimo ja ahneus ovat ensiluokan perkeleitä, koska ne hallitsevat ihmistä elämän alusta sen loppuun asti. Viha, kateus ja valhe ovat toisen luokan perkeleitä, koska ne ovat edellisten palvelushenkilöitä. Huoruuden perkele on passiosinänsä, mutta se vähenee iän mukana.

Itsekkyyt, ahneus ja kunnia ovat ensiluokan syntitaipumuksia

Vaarallisin näistä on *itsekkyyt*, *omavanhurskaus*, koska se on muuntautunut valon enkeliksi. Luonnollinen hyveellisyys koostuu itsekkyydestä, ahneudesta ja kunnianhimosta. Lihallinen vapaus sen sijaan kuuluu kokonaan

egoismin eli itsekkyyden alueelle. Kunnianhimokin on saanut moraalisen vivahteen, ja niinpä sitä kutsutaan kunniaksi, kunniallisuudeksi, arvonannoksi ja maineeksi. Tällainen kuulostaa hyvältä, suurelta ja jalolta, eikä yksikään suurmies ei ole voinut epäillä, että kunnianhimo on syössyt monta suurmiestä tuohon.

Itsekkyyt ja kunnianhimo joutuvat harvoin ristiriitaan keskenään, paitsi niissä tilanteissa, joissa on kysymys uhrautumisesta kunnian puolesta. Ahneus, eli oma etu on likainen vietti, joka ei pysty muuntautumaan valon enkeliksi paitsi valtion politiikassa, jossa oma etu saa käydä valtion päämäärästä tai jalosta motiivista valtion toimissa. Kaupassa oma etu hallitsee esteettä. Sitä arvostetaan paljon enemmän kuin kunniaa. Toisinaan kunnianhimo ja oma etu joutuvat ristiriitaan keskenään, silloin kun pitäisi järjestää juhlat tai tarjota jotakin vieraille tai ostaa jotakin, mikä näyttää loisteliaalta. Mutta kun kysymykseen

tulee kunniavelan maksaminen, kunnianhimo perii aina voiton.

Kateus, viha, huoruus ja valhe ovat toisen luokan syntitaipumuksia

Kateus on musta henki, jota viha ja vahingonilo seuraavat. Se ei kykene muuntautumaan valon enkeliksi, vaan sen on aina madeltava viekkaana käärmeenä. Tämä käärme vietti Aatamin ja Eevan, koska se kadehti heidän onneaan. Se vihasi Luojaansa, koska sen mielestä Luoja oli tehnyt sen onnettomaksi. Kun se nyt siis oli täynnä käärmeen viekkautta, niin se myös tiesi, kuinka se voisi havoittaa vanhemman sydäntä sen arimpaan kohtaan viettelemällä taivaallisen Isän nuorimman lapsen. Se sai siitä vahingoniloa, mutta se olikin ainoa autuus, mitä se pääsi maistamaan. Siinä se kuitenkin pettyi, kun se ei tuntenut vanhemman sydämen syvyyttä eikä sitä suurta salaisuutta, jota *enkelit nähdä himoitsevat*, nimittäin sitä, että Vanhemman sydän särkyy rakkaudesta, uhrautuu onnetto-

man lapsensa puolesta, ja voi tulla sovintoon katuvan lapsensa kanssa sitten vasta, kun sydän on särkynyt. Katso, tätä kateus ei voinut käsittää. Käärmeelläkin on poikasia, mutta ei vanhemman rakkautta. Krokotiili laskee munansa hiekkaan.

Viha on raivoisa perkele. Suuttessaan se esiintyy totuuden puhujana, ja muuttaa veljenmurhaajan hahmon. Se on ollut alusta asti miestappaja, mutta useimmiten se jättää jälkeensä katumusta ja mielihapaa, koska se tekee tulistessaan monta tyhmyyttä. Mutta koska se jättää jälkeensä katumusta ja omantunnon vaivaa, se ei ole perkeleistä pahin, vaikka onkin suuresti veren tahraama. Kunnianhimo, omavanhurskaus ja oma etu rankaisevat jälkeensä vihaa, koska se houkuttelee monet menettelemään tyhmästi, mistä muut perkeleet eivät pidä. Mutta juuri siksi Jumalan Henki pääsee vaikuttamaan todellista katumusta, koska omavanhurskaus ja kunnianhimo rankaisevat vihaa. Monet ovat tästä heränneet.

Salaviha on yksi vihan laji, jota pidetään paljon alhaisempina lajina kuin esiin puhkeavaa vihaa. Näin ainakin maailma arvioi näitä intohimoja. Maailma puolustaa näkemystään sanomalla, ettei ihminen ”voi suuttumukselleen mitään”. Mutta ihminen itse on syyllinen vihaansa. Emme usko, että kumpikaan näistä perkeleistä alistuu ihmisen tahtoon. Sen sijaan näemme, että jos Kain olisi totellut omassatunnossa kuuluvaa Jumalan ääntä ja alkanut taistella syntiä vastaan, veljenmurhakin olisi jäänyt tekemättä.

Hengellinen viha on toinen vihan laji, joka palvelee omaavanhurskautta ja saa siitä kauniin värinsä.

Se ilmenee ylipappien, lainopettajien ja fariseusten tietoisuudessa omantunnon vaatimuksena, pyhänä velvollisuutena hävittää juurineen Jeesus Nasarettilaisen puolue hengellisen ja maallisen lainvoimalla. Tämä on se kolmas perkele, joka kykenee muuntautumaan valon enkeliksi maailman silmissä. Voisi aivan luulla, että itse oikeudenmukaisuus istuu tuomarina inkvisition tuomioistuimella, mutta itse asiassa se ei ole mikään muu kuin hengellinen viha kristillisyyttä kohtaan. Heränneen Lutherin tietoisuudessa se ilmeni vihollisuutena Jumalaa vastaan. Maailmalta tämä viha Jumalaa vastaan on peräti salassa, mutta se, jolla on herännyt omantunto, saa usein tuntea vihaansa Jumalaa vastaan ja hengellistä vihaansa kristittyjä vastaan. Tosin kuollut usko väittää, että ihminen ei voi olla niin perinpohjin turmeltunut, että hän tuntisi vihaa omaa Luojaansa kohtaan. Siitä huolimatta moni ihminen Lutherin lisäksi on saanut kokea samoin kuin Paavali, että hän kääntymättömässä tilassaan on ollut Jumalan vihamies. Näin syvälle hengellinen viha on juurtunut ihmisluontoon: *Te kyykäärmeiden sikiöt, kuka teitä neuvoo pakenemaan tulevaista vihaa.*

Huruus, eli epäsiiveellisyys saastainen henki on jokseenkin vapaa ja riippumaton muista perkeleistä. Havaitsemme kuitenkin, että villipeurahärän ja muiden härkien egoismin eli itsekkyyden elin, maksa, paisuu kiiman aikana. Siten itsekkyyt saa uutta voimaa ja rohkeutta puskea. Suuressa maailmassa epäsiiveellisyys saastaisista henkeä pidetään viattomana siitosviettinä, ja eläimellisen viettin tyydyttämistä pidetään ”viattomana huvina”, joka palvelee vapaata ja siiveellistä järjen elämän kehittymistä (Petrelli). Nykyisin ei enää

pidetä alhaisena ja kunnianttomana elää kuin eläin. Itse kunnianarvoisessa muistossa pidettävä järki katsoo tätä häpeällistä pahetta sormien läpi. Omantunto on vaiennettu, ja se hyväksyy teoissamme tämän aistillisen hyvän. Vaikka kunnianperkele varjeleekin yhden jos toisenkin huoruuden synnitä, niin toisaalta huoruudenperkele on riisunut toisilta huoruuden harjoittajilta kaiken hävyn. Sivistyneen miehen ei katsota menettäneen kunniaansa juostessaan naisten perässä. Maailma on kiivennyt niin korkealle valistuksessaan ja sivistyksessään, ettei kristikunnassa pidetä kunnianttomana siivettömyyttä, jota valistuneimmat pakanat katselivat inhota ja halveksien. Pakanat tuomitsivat tämän paheen, koska he pitivät sitä arvottomana, sopimattomana ja säädyttömänä.

Valheen henki on useimmissa tapauksissa asettunut kunnianperkeleen palvelukseen, koska ihmisen täytyy valehdella säilyttääkseen kunniansa. Samoin voi myös ahneuden ja huoruuden henki ottaa valheen avukseen päästääkseen päämääränsä. Eniten valhetta käyttää hyväkseen kateus mustatessaan toisia ihmisiä. Toisten perkeleiden palveluksessa toimivaa valhetta voidaan pitää seitsemäntenä perkeleenä, ”mustana valheena”, alhaisena saatana, jota ei voi pukea parempaan väriin. ■

Kirjoitus on koostettu L.L. Laestadiusen aikakauslehti ”Huutavan ääni korvessa” 1854 olleesta kirjoituksesta, sekä hänen teologis-psykologisen pääteoksen ”Hulluinhuonelaisen” ajatuksilla. Toimitus.

Näin on Jumala meitä kuljettanut

Saksalaisen Manuela Klimmin elämänvaiheista näkyy selvä Jumalan johdatus. Pyhä Henki oli jo tehnyt työtään nuorena saksalaistytössä, ja sitten hänet johdatettiin Jumalan lasten seuraan ja uskonyhteeseen.

Lapsuus, nuoruus ja Jumalan kutsuva ääni

Manuela on syntynyt vuonna 1960 Weinheim-nimisessä, nykyisin noin 45 000 asukkaan kaupungissa noin 50 kilometriä etelään Frankfurtista. Äidin suku oli kotoisin Oder-Neiße-linjan itäpuolelta, jonka Saksa luovutti maailmansodan päättyessä Puolalle. Äiti oli yksinhuoltaja. Perheeseen kuului myös liikuntavammaisen tati. He kaikki kuuluivat luterilaiseen kirkkoon, mutta eivät olleet missään määrin uskonnollisia. Kottona ei edes ollut Raamattua. ”Koti oli rauhallinen ja tasapainoinen. Lapsuuttani voi hyvin kuvata onnelliseksi”, Manuela kertoo. ”Taloudellisesti olimme tiukoilla, mutta silti onnellisia.”

Lapsuudessaan Manuela muistaa oppineensa uskonnosta Isä meidän -rukouksen, senkin koulussa. Hän meni kuitenkin noin vuoden kestäväan luterilaiseen rippikouluun 13-vuotiaana, kuten Saksassa on tapana. Jumalaan ja uskoon liittyvät ajatukset eivät olleet mainittavasti vaivanneet häntä tätä ennen. Rippikoulussa tilanne kuitenkin muuttui. Siellä

Manuelan mieleen jäi lause ”Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan” (Matt. 6:33). Tämä ei jättänyt häntä rauhaan. 14-vuotiaalla konfirmoitavalla olisi ollut paljon kysyttävää.

Rippikoulun jälkeen Manuela osallistui kolmen vuoden ajan katoliseen nuorisotoimintaan, joka oli sillä seudulla hyvin aktiivista. Jumalanpalveluksissa hän kävi kuitenkin vain luterilaisessa kirkossa. Hän vieraili myös muissa luterilaisissa seurakunnissa, mutta mistään käymistään paikoista hän ei löytänyt kaipaamaansa armollista Jumalaa. Häntä vaivasivat edelleen monet hengelliset kysymykset, mutta hän ei saanut niihin kelvollisia vastauksia, vaikka ulkonainen tieto Jumalan Sanasta lisääntyi. Hänellä ei myöskään ollut Jumalan Sanaan henkilökohtaista suhdetta.

Keiteleelle

Sitten alkoi elämänvaihe, joka muutti kaiken – perusteellisesti.

”Päätin mennä ylioppilastutkinnon jälkeen kansainvälisen kris-

tillisen opiskelijavaihdon kautta ulkomaille vuonna 1979; ensin olisin halunnut Etelä-Amerikkaan”, Manuela kertoo. ”Sinne en kuitenkaan päässyt. Suomessa oli yksi paikka. Minulla oli Suomesta tuskin lainkaan ennakkotietoa.” **Anna-Maija Malinen**, suomalaisen isäntäperheen vastuuhenkilö olisi alun perin halunnut vaihto-oppilaan Amerikasta saadakseen tilaisuuden oppia englantia, mutta saksalainenkin hakija sopi hyvin. Alkuperäinen tarkoitus olisi ollut, että vaihto-oppilas olisi käynyt Suomessa esimerkiksi yliopistoa, mutta Keitele – vaihto-oppilaan uusi sijoituspaikka – ei tarjonnut tällaisia mahdollisuuksia.

Anna-Maija ehdotti, että Manuela menisi ensin lukioon oppiakseen suomea. Näin sitten tapahtuikin. Suomen opiskelu kesti kesästä joulukuun. Bussimatkat kouluun ja takaisin koulukavereiden kanssa olivat erittäin mukavia. Muut bussissa matkustavat olivat positiivisen uteliaita, eikä Manuela kokenut missään vaiheessa minäkäänlaista syrjintää – päinvastoin. Bussimatkojen aikana tehtiin koulutehtäviäkin yhdessä. Joidenkin

suomen kielen ilmausten yhdistäminen vei aikaa, muun muassa sen, että ”mihin asti” tarkoitti samaa kuin ”mihin saakka”.

Lukiovaiheen jälkeen Manuela työskenteli kaksi kuukautta Pieplavedellä vammaisten työpajassa. Monia siellä vietettyjä hetkiä hän muistaa lämmöllä. Erityisesti jäi mieleen päiväkävely 6–7 vammaisen kanssa. Nämä heikosti kestettävyyden pystyvät ihmiset sai hyvin kävelemään mukana, kun samalla laulatti laulua ”Yksi pieni elefantti marssi näin...”, mitä Manuela muisteli hymyillen. Laulu kaikui talvisella maantiellä useamman kerran.

Helmikuussa 1980 Manuela kävi **Saara Savolaisen** maatilalla Maaningalla, ja tutustui siellä **Leena** ja **Esko Kumpulaiseen**. Leena oli vanhainkodin johtaja. Omas mielestään Manuela puhui vielä tässä vaiheessa huonosti suomea. Maatilalla hän tutustui täysin uuteen tehtävään, nimittäin kalojen perkaamiseen. Niitä tarvittiin kalakukkaan.

Ehkä suurin ero Suomen ja Saksan välillä – tässä asiassa Suomen eduksi – oli Manuelan mie-

lestä elämisen tempo. Saksassa oli aina kiire jonnekin, kun taas Keski-Suomen maaseudulla elämä soljui rauhallisesti eteenpäin. Ero oli Saksaan valtava. Kieli oli vielä vaikeampaa kuin mitä etukäteen oli voinut kuvitella. Manuelaa hämmästytti kirjastonhoitajan kysymys, oliko isäntäperheessä pesukonetta ja siinä läpinäkyvä etuikkuna. Tämä lestadiolaisia koskeviin ennakkoluuloihin liittyvän kysymyksen viitekehys valkeni Manuelalle vasta paljon myöhemmin.

”Maliset ja Saara menivät sunnuntaina seuroihin”, Manuela kertoo. ”Hameet puettiin päälle, ja minä ihmettelin, mitä tämä on. Kysyin, voisinko tulla mukaan. Tämä tietenkin sopi muille. Seurat kestivät yleensä vähintään 2,5 tuntia! Miehet ja naiset istuivat eri puolilla. Liikutuksia en ymmärtänyt ollenkaan, mutta kaikki olikin jo ”normalisoitunut” siihen mennessä, kun siirryttiin kahville. Anna-Maija selitti minulle saarnaa ja käytiin asioita yhdessä Raamatun kanssa läpi. En löytänyt mitään, mikä olisi ollut vastoin Raamatua. Laestadiuksen saarnat jäivät

vieraammiksi ehkä siksi, koska niiden koko ympäristö ja maailma oli outoa minulle. Joskus koen edelleenkin samoin, mutta nykyisin kun ei aina lueta koko saarnaa vaan usein vain evankeliumiosa, on helpompi seurata ja keskittyä.” ”Olin mukana seuroissa aina, kun vain pystyin. Meidät kutsuttiin usein seurojen jälkeen kylään, mikä oli hienoa. Muun muassa **Rytkösen** perhe oli hyvin vieraanvarainen. Ihmiset olivat hyvin kiinnostuneita minusta. Kävin myös kirkossa, mutta siellä oli vain vähän väkeä.

Minulla oli alusta asti paljon kysymyksiä, ja Anna-Maija vastaili niihin sitten illalla. Hänkään ei ollut kotoisin lestadiolaisesta perheestä, ja ehkä siksi hän osasi erottaa toisistaan perinteen ja uskon. Emme koskaan oikein käsitäneet, miksi housuista, hameista ja hameiden pituuksista piti puhua niin paljon.”

Konkurssi ja uusi elämä

Kun vaihto-oppilaisvuosi oli ohi, Manuela palasi Saksaan varmana siitä, että hänellä olisi nyt eväät elää hyvin ja välttää syntiä. Toi-

Manuela ja Jörg Klimm

sin kuitenkin kävi. Paluusta oli kulunut tuskin viikkoakaan, kun hän tunsi itsensä täysin voimattomaksi. Hän oli hengellisesti täysin konkurssissa! Vasta seuraavana vuonna (1981) ollessaan Suomessa lomalla yliopistosta hän ”teki parannuksen”. Ripin ja synnin päästön jälkeen hän tunsi todella ensimmäisen kerran elämässään syntien putoavan pois harteiltaan. Aiemmin olin yrittänyt tätä hyvällä elämällä, mutta Anna-Maija selvitti perusteellisesti, miten oma yrittäminen ei auta vaan pelkkä, paljas usko. ”Tiesin, että vastaus löytyisi Keiteleeltä”, Manuela kertoo.

Tärkeitä auttajia ovat olleet myös saarnaajat **Martti Konttori**, **Sakari Lahtinen**, **Arvo Konttinen** ja **Veikko Viljanen**. Varsinkin **Esko Rytkönen** ja **Sakari Lahtinen** toimittivat saarnakasetteja, joita Manuela kuunteli paljon niin paljon, että nauhat kuluivat käyttökelvottomiksi. *Pyhä Henki on kotiopettaja ja aina mukana*, sanoivat keiteleläiset, ja se tosiaan piti paikkansa. Ensin sitä ei oikein pystynyt uskomaan, mutta asiat vain alkoivat sujua. Hollannissa tukena oli **Fredi Kurvers**, Tanskassa **Finn** ja **Bodil Hansen**. Ja sitten vielä Keiteleellä oli Manuelan sanoin ”mummosto” – mummokaarti – jonka hän tiesi rukoilleen paljon hänen puolestaan ja jolle hän on syvästi kiitollinen.

Perhe piti tätä Suomessa omaksettua uskoa kummallisena eikä ole sitä koskaan ymmärtänyt. Uskonasioista ei voi äidin kanssa puhua, mutta välit ovat kunnossa, ja näin hän hyväksyy Manuelan sellaisena kuin tämä on.

Elämä jatkuu

Ollessaan Frankfurtissa opiskelemissa sairaanhoitajaksi Manuela tapasi tulevan miehensä **Jörgin**, joka oli samassa sairaalassa siviilipalveluksessa. He asuivat samassa rakennuksessa. Manuelan koulu- ja Jörgin siviilipalvelus päät-

tyivät molemmat vuonna 1984. Pitkien keskustelujen tuloksena he päättivät mennä naimisiin ja muuttaa Suomeen. Näin sitten vähän myöhemmin tapahtuikin.

”Kerroin että usko on minulle tärkeä ja kerroin myös lestadiolaisuudesta. Jörg pelkäsi ensin, että hänet yritetään pakottaa johonkin muottiin, mutta sittemmin tuo pelko hävisi ja Jörg alkoi tehdä tuttavuutta lestadiolaisten ystä-

”Jumalan voima on paljon suurempi kuin voimme ymmärtää eikä riipukaan meidän ymmärryksestämme.”

vieni kanssa”, Manuela muistelee. Hän oli töissä Jorvin sairaalassa. Seuroissa käytiin paljon. Manuelan tultua raskaaksi alkoi muutto takaisin Saksaan hämöttää, koska Jörg ei saanut Suomeen työ lupaa, ja pian kasvava perhe ei tulisi toimeen pelkästään Manuelan tuloilla. Muutto toteutui keväällä 1988.

Bud ja Cindy Hiivala olivat tulleet Budin työn takia Amerikasta Belgiaan ja käyneet tapaamassa myös Manuelaa. Tämä kävi vuoden 1989 keväällä **Viola**-vauvan kanssa Brysselissä seuroissa, joihin oli Suomesta lähetetty **Pekka Liuksiala** ja **Veikko Viljanen**. Talo tai pikemminkin kartano oli valtava mutta silti tupaten täynnä vieraita. Manuela nukkuu vauvansa kanssa käytävällä. Seuraavina vuosina, jolloin seurat pidettiin lauantaina Brysselissä ja sunnuntaina Saksassa **Anna-Liisa Bergemanin** (os. **Konttori**) luona, Manuela osallistui vain jälkimmäisiin.

Kun Hiivalat palasivat Amerikkaan, Manuela ja Jörg keskustelivat mahdollisuudesta alkaa pitää seuroja Mornshausenissa, heidän kotikylässään Frankfurtin pohjoispuolella. Jörg oli alusta pitäen

tiivisti mukana ja myötämielinen asialle. Ilman hänen vahvaa ponnostaan se ei olisi ollut mahdollistakaan. Toiminta tässä muodossa alkoi vuonna 1996. Siitä alkaen viime vuosiin asti seuroja pidettiin Saksassa kahdesti vuodessa, syksyisin Anna-Liisan luona Erlessä ja keväisin Klimmin perheen järjestämänä Mornshausenissa. Varmaan sadat ovat ne ystävät, jotka ovat yli kahden vuosikymmenen mittaan nauttineet molemmissa paikoissa lämpimästä vieraanvaraisuudesta, Jumalan Sanasta ja toinen toistensa seurasta. Monet Suomesta lähetetyt saarnaajat ovat myös jääneet rakkaaseen muistoon.

Manuela pitää tiiviisti yhteyttä paikallisen luterilaisen seurakunnan kanssa, ja kun se on mahdollista, käy sen jumalanpalveluksissa. Nykyisin niitä voi seurata Zoomilla. Joskus hän kuuntelee myös radiosta katolista messua. Seurojen pitämisessä on viime vuosina ollut haasteita; ensin oli tuhkapilvi, joka keskeytti seurat vuodeksi, sitten tuli pandemia.

Kysyin Manuelalta, mitä hän haluaisi lausua lopuksi. Hetken mietittyään hän vastasi:

”Olen hyvin onnellinen ihminen. Jumalan voima on paljon suurempi kuin voimme ymmärtää eikä riipukaan meidän ymmärryksestämme. En pelkää olla täällä. Kaipaankin kyllä saarnoja ja ihmisiä, mutta kun Pyhä Henki on kotiopettajana, tulen hyvin toimeen.

Seuroista on aina jäänyt siunaus. Olemme terveitä, meillä on koti, takana 34 onnellista avioliittovuotta ja neljä tervettä lasta. Jos tämä ei ole Jumalan siunausta, mikä sitten? Tarvitsen kuitenkin myös syntien tunnustamista ja anteeksiantamista. Silloin soitan Anna-Liisalle.” ■

Teksti perustuu Manuela Klimmin haastatteluun, jonka Jyrki Heinonen toteutti 10.4.2021 ja käänsi saksasta suomeksi.

↻ Vaikea risti ↻

(vanhan tarinan mukaan)

*Hän nurkui ja valitti aina:
”Ei kenenkään risti näin paina!”
Ja niin lukemattoman kerran
hän kääntyi puoleen Herran
”Ei sovi tää harteille minun,
on helppo tää vaihtaa Sinun.
Uuden kantasin nöyrällä miellä
enkä nurkuisi enää tiellä.”*

*Kun hän illalla rukoili jälleen,
näki unta hän yöllä tälleen.
Väsyneenä hän taakkansa alla
kulki polulla hankalalla.
Niin itse Mestari vastaan
tuli vaivoihin vaipuvaa lastaan.*

*”Minä rukouksesi kuulin,”:
sanoi Mestari hymyhuulin.
”Tule kanssani ristitarhaan.
Saat valita ristin parhaan.
Päivä aikaa on ainoastaan.
Tulen illalla portille vastaan.”*

*Riemu syttyi kulkijan mieleen,
heitti taakkansa portin pieleen.*

*Mikä valtava ristien joukko.
Täynnä tarhan on jokainen loukko.
”Nytpä valitsen keveän uuden.
Tuolla risti on kuuluisuuden,
miten käynee se harteilleni?
Ei! Ei sovi se taakakseni.”*

*Kuinka ihana kultainen risti!
Sen etsijä olalleen pisti.
Mikä paino: ”Ah, jaksa en kantaa!”
Sen syrjään jäädä hän antaa*

*Entä tuo, jonka kilpi on VALTA?
Kas noin!... Kovin hankalalta
sekin tuntuu mielestänsä,
ei ole se etsimänsä.*

*Näin ristiltä toisen luoksi
hän aamusta iltaan juoksi.
Oli vikana millä mikin,
jos kuinka hän sovittikin.*

*Mikä painoi mihinkin tapaan,
yksi olkaan, toinen lapaan,
joku karhea hankasi pintaa,
eräs liiksi rasitti rintaa,
toivat muutamat selkään vaivan,
jotkut käsiä särkivät aivan*

*Hän kylpi jo kyynelissään.
Ei sopivaa ristiä missään.
Viime säteitään aurinko heitti.
Pian pimeys seudun peitti.*

*Tuli samassa Mestari tarhaan.
”Joko löysit sä ristin parhaan?”
”Ei, Herra, en löytänyt laisin.
Jospa uudestaan etsiä saisin.”*

*”Jos sallinet, autan vähän.
Mitä sanoisit ristiin tähän?”
”Oi, Herra, tää helppo on kantaa,
jos mulle vain voit sen antaa.
Ei mistään se liikaa paina.
Tätä nöyränä kantaisin aina.”*

*Nyt hymyili Mestari jälleen.
Hän hiljaa virkahti tälleen:
”Hyvä että on sulle se mieleen.
Sen hylkäsit portin pieleen.
Sait takaisin ristisi oman,
tuon ennen niin kelvottoman.
Se sopii sun hartioillesi.
Se on sun siunauksesi.”*

*Tämä tarina opettaa meitä.
Usein kulkeissa vaikeita teitä
nurisemme me mielin haikein:
”On minun ristini vaikein.
Tuskin veljellä ristiä lainkaan.
Miksi minä tään taakan sainkaan.”*

*Jos näin on mieleemme milloin,
hyvä meidän on muistaa silloin:
On taakoista ristitarhain
meille oma ristimme parhain.
Siinä on meidän olkamme malli,
siunaukseksi Luoja sen salli. ■*

Hilja Karhula

Terveisiä Viron Saarenmaalta

Seurakuntamatkoja Viron Saarenmaalle tehdään pääasiassa kesäaikoina. Silloin Saarenmaan kaunis luonto ja mahtavat merimaiset puhuttelevat voimakkaasti matkalaisia. Kun sen lisäksi saa tavata ystävällisiä, iloisia ihmisiä, matka on jo onnistunut. Puhumattakaan siitä ilosta, kun saamme kokoontua moniin yhdessäolon hetkiin Jumalan sanan äärellä, ne jäävät aina lämpimään muistoon. Seurakuntamatkoilla tutustutaan myös moniin eri seurakuntiin ja niissä toimiviin seurakuntalaisiin sekä työntekijöihin. Lähetystyö toimii molempiin suuntiin uskon vahvistukseksi.

Koronapandemian takia näihin vierailuihin tuli kahden vuoden katkos. Nyt kun suunnittelemme vuotta 2022, toivomme kovasti, että saisimme tehdä kaikki matkat suunnitellulla tavalla. Saarenmaan seurakuntien lääninrovasti **Anti Toplaan** on auliisti palvellut

meitä vuosien ajan oppaana, tulkkina ja myös Jumalan sanan saarnoilla. Esikoiset ry:llä ja Viron ev.lut. kirkolla on virallinen yhteistyösopimus. Siihen liittyen teemme Viron ev.lut. kirkolle aina syksyisin vuosisuunnitelman ja alkuvuodesta raportin vuoden aikana toteutuneista tapahtumista.

Saarenmaalla on runsaasti kauniita kivikirkkoja, joista vanhimmat ovat 1200-luvulta. Niiden ylläpito on pienille seurakunnille vaativa tehtävä. Koska Virossa ei ole kirkollisveroa lainkaan, seurakuntien on tultava toimeen jäsenmaksuilla ja seurakuntalaisten lahjoituksilla. Toki, kun kyseessä on massiiviset kunnossapitohankkeet, valtio voi niitä tukea kulttuuriperintöbudjetista. Seurakuntamatkoilla ovat tutuksi tulleet ainakin Kuressaaren, Pühan, Kihelkonnin, Mustjalan, Kärlan, Jamajan, Valjalan ja Salmen kirkot. Seuroja on pidetty myös Tiirimetsän ja Karalan

rukoushuoneissa, jotka viestivät vanhaa herrnhutilaista veljesseurakuntaperinnettä. Ne ovat aikanaan rikastuttaneet virolaisten hengellistä elämää ja niiden vaikutukseen ja historiaan monilla saarenmaalaisilla on ollut läheinen ja vahva kosketus.

Koska naapurisaaren Hiidenmaan seurakunnat kuuluvat myös lääninrovastin vastualueeseen, olemme Saarenmaalle suuntautuneiden lähetysmatkojen yhteydessä saaneet muutaman kerran vieraila Anti Toplaanin johdolla myös siellä toimivissa seurakunnissa. Samaan tapaan kuin Saarenmaallakin, seuratilaisuuksia ja jumalanpalveluksia on pidetty myös Hiidenmaan ystävien kanssa. Kokoontumispaikkoina ovat sielläkin vanhat kivikirkot, jotka uljaana kohoavat kylien keskustoissa ja hyvin hoidettujen hautausmaiden laidoilla. Koko Virossa luterilaiseen kirkkoon kuuluu noin

Edellisen sivun piirros: Kärlan kirkko

Kahvitilaisuus Mustjalan kirkon sakastissa

180 000 jäsentä. Se on 13 % Viron väestöstä.

Tavanomaiseen matkaviihkonloppuun sisältyy seuroja, jumalanpalveluksia ja raamattutunteja. Heinä-elokuun vaihteessa toteutettiin ensimmäinen ”koronan jälkeinen” seurakuntamatka Saarenmaalle. Saarnaajina olivat **Timo Marttinen** ja **Eero Nieminen**, kuljetuksista ja muusta huollosta vastasivat **Pekka** ja **Hannu Kempainen**. Aina oltiin oikeassa paikassa oikeaan aikaan. Kiitos veljille. Oli hyvä, että autossa oli tilaa, koska seurapaikoille kulki joka kerta myös paikallisia. **Kokkosen Annikki** ja **Markku** olivat myös paikalla ja saimme iloksemme pitää kanssakäymistä myös heidän kanssaan.

Perjantaina 30.7. klo 19 oli iltaseurat Tiirimetsän rukoushuoneessa. Rukoushuone sijaitsee noin 25 km Kuressaaresta etelä-lounaaseen. Se on rakennettu 1930-luvulla. Seurakuntalaiset pitävät taloa kunnossa talkoovoimin. Yhteinen kahviteluhetki seurojen jälkeen on aina tärkeä tapahtuma vieraille ja paikallisille.

Lauantaina 31.7. oli vuorossa kahdet seurakunnat. Ensimmäiset pidettiin klo 11 Jamajan kirkossa, joka sijaitsee Etelä-Saarenmaalla meren rannalla noin 45 km Kuressaaresta lounaaseen. Seuraväen joukossa oli vieraita Englannista, Virossa ja Suomesta. Myös täällä yhteinen kahvi/teehetki seurojen jälkeen tilavassa sakastissa oli mieleenpainuva. Iltaseurat pidettiin klo 18 Saarenmaan pääkaupungissa Kuressaaren seurakuntatalissa. Seurakunnalla on seurakuntatalin yhteydessä myös majoitustiloja, joita vuokrataan matkailijoille. Niissä siisteissä huoneissa mekin saimme yöpyä.

Sunnuntaina 1.8. kirkollisena aiheena oli ”Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa!” Ohjelmassa oli kolme jumalan-

palvelusta, joissa kaikissa julistettiin Jumalan sanaa tämän aiheen rinnalla. Kello 11 olimme Kihelkonnin kirkossa, joka on yksi Viron vanhimmista kivikirkkoista, rakennettu 1200-luvulla. Rakennus on pidetty hyvässä kunnossa. Runtas kirkkokansa tälläkin kerralla kaunisti tämän vanhan Herran huoneen. Tulkkina messussa täällä ja Kärlas- sa oli apulaislääninrovasti **Rene Reinsoo**, joka on myös näiden seurakuntien kirkkoherra. Kello 13 olimme Kärlan kirkossa ja kello 15 oli messu Pühan kirkossa. Pyhän messun jälkeen oli kahvitilaisuus seurakuntatalolla. Tilaisuuksissa oli yleensä 10-40 sanankuulijaa.

Tunsimme kaikessa Herran läsnäolon ja varjeluksen. Kiitos Taivaan Isälle ja kaikille esirukoilijoille.

”Minä istutin, Apollon kasteli, mutta Jumala on antanut kasvun”. 1.Kor.3:6 ■

Rzhevissä juhlittiin!

Rzhevin kaupunki sijaitsee Venäjällä, Moskovasta n. 230 km länsiluoteeseen Volga-joen alkulähteillä. Siellä toimii vireä Inkerin kirkon seurakunta. Esikoiset ry:stä tehdään sinne vuosittain kolme seurakuntavierailua, joiden yhteydessä pidetään leirejä, seuroja ja jumalanpalveluksia. Matkoihin sisältyy aina antoisia keskusteluhetkiä ja lämminhenkistä yhdessäoloa runsaan tarjoilun ja ystävien seurassa. Jumalan suuri siunaus on aina aistittavissa seurakunnan toiminnasta ja tunnelmasta.

Seurakunnassa vietettiin 19.9.2021 kaksinkeräistä juhlaa, kun seurakunnan perustamisesta tuli täyteen 25 vuotta ja samalla saatiin viettää vastavalmistuneen upean leirikeskuksen vihkiäisiä. Vihkimisen toimitti Inkerin kirkon piispa **Ivan Laptev**. Leirikeskus rakennettiin pari vuotta sitten hankitulle tontille Volgan sivuhaaran rantatöyrälle. Uuden keskuksen myötä seurakunnassa voidaan virkistää kasvavaa lapsi- ja nuorisotyötä sekä järjestää useammin suosittuja perheleirejä, joissa Esikoisetkin ovat usein olleet mukana.

Oheinen tervehdys lähetettiin zoom-tekniikalla leirikeskuksen avajaisjuhlaan. ■

Rakkaat ystävät!

Tervehdimme koko Rzhevin seurakuntaa Jumalan armolla ja rauhalla.

Iloitsemme teidän kanssanne, että olette saaneet leirikeskuksen päärakennuksen valmiiksi ja voitte nyt vihkiä sen seurakunnan käyttöön. Olemme nähneet, että leirityö on teille Jumalan kutsumus. Siinä on käyttövoimana rakkaus lähimmäisiin. Erityisesti työ lasten ja nuorten parissa on lähellä teidän sydämiänne. Seurakunnassa tehty työ on 25 vuoden aikana tuottanut paljon hedelmää Jumalalle.

Psalmin kirjoittaja Salomo sanoo: Jos Herra ei huonetta rakenna, sen rakentajat näkevät turhaa vaivaa (Ps 127:1). - Jumalan siunaus yksin tuottaa menestyksen ja tyytyväisyyden. Kun siunaus on työssä mukana, se riittää, mitä Jumala antaa. Jos siunausta ei ole, mikään ei riitä vaan kaikki tuntuu liian vähäiseltä.

Kiitos kuvista! Leirirakennus on oikein hieno ja olette varmasti siihen tyytyväisiä.

Toivomme, että voimme pian tulla teidän luoksenne katsomaan leirikeskusta ja osallistumaan myös leireille. Olimme juuri viikko sitten lauantaina suurella joukolla koossa suunnittelemassa ensi vuoden matkoja Venäjälle ja Viroon. Terveisiä kaikilta. Toivotamme teille runsasta Jumalan siunausta.

Rukoilkaa meidänkin puolestamme.

Hämeenlinnassa 19.9.2021

Esikoiset ry

VENÄJÄ

Kelto

15.–17.7. Diakonialeiri ja kirkkopyhä /L
Seppo Kulju, Eero Nieminen

Pyhä Maria ja Pyhä Anna

12. – 14.2. Eero Nieminen, Timo Marttinen
6. – 8.8. Seppo Kulju, Atso Santanen

Pyhä Maria ja Pyhä Anna + Pihkova ja Luga

8. – 11.4. Seppo Kulju, Lasse Tamsi
18. – 21.11. Eero Nieminen, Juuso Ahonen

Terijoki, Toksova, Haapakangas

18. – 20.2. Petri Honkala, Atso Santanen
18. – 20.3. Veikko Vuohijoki, Juha Siltala
13. – 15.5. Juuso Ahonen, Kari Toivonen
15. – 17.7. Juuso Ahonen, Lauri Halme /L
19. – 21.8. Petri Honkala, Timo Marttinen
16. – 18.9. Kari Toivonen, Pekka Lahtinen
14. – 16.10. Aarno Konttinen, Kari Toivonen
16. – 18.12. Pekka Riitamo, Aulis Ansaharju

Hatsina, Kolppana, Volosova, Pushkin, Kupanitsa, Tihkovitsa

Hatsina, Tihkovitsa, Volosovo, Pushkin
16. – 18.9. Timo Laine, Lasse Tamsi /L
18. – 20.11. Veikko Vuohijoki, Seppo Kulju /L
Hatsina, Tihkovitsa, Volosovo, Kolppana
8. – 10.4. Aarno Konttinen, Timo Laine /L
15. – 17.7. Veikko Vuohijoki, Kari Toivonen
16. – 18.12. Jorma Halme, Kari Toivonen /L
Hatsina, Tihkovitsa, Volosovo, Kupanitsa
18. – 20.2. Seppo Kulju, Lasse Tamsi /L
14. – 16.10. Veikko Vuohijoki, Juha Siltala /L
Pushkin, Tihkovitsa, Volosovo, Kupanitsa
13. – 15.5. Timo Marttinen, Lauri Halme /L

Rakvere, Narva ja Jaama

(pe Rakvere, la Narva, su Jaama. Narva-Ivangorod väli jalkaisin, josta taksilla Jaamaan. Kosem:an väki tuodaan Jaamaan)

7. – 9.1. Pekka Riitamo, Veikko Vuohijoki
25. – 27.2. Petri Honkala, Kari Toivonen
29.4. – 1.5. Pekka Riitamo, Erkki Hartikka
22. – 24.7. Jorma Halme, Pekka Riitamo /H
30.9 – 2.10. Petri Honkala, Juuso Ahonen
2. – 4.12. Aarno Konttinen, Timo Marttinen

Moskova ja Keski-Venäjä

7. – 9.1. Rzhev, talvileiri
Aulis Ansaharju, Aarno Konttinen

Novgorod, VLuki, Rzhev, Moskova, Tver

6. – 11.4. Eero Nieminen, Sakari Siltala
22. – 24.7. Rzhev kesäleiri
Aarno Konttinen, Erkki Hartikka

Moskova ja Shokino

7. – 9.10. Jorma Halme, Erkki Hartikka

Saratov, Saransk, Borisoglebsk

18. – 23.5. Aulis Ansaharju, Jorma Halme
14. – 19.9. Juuso Ahonen, Veikko Vuohijoki

Murmansk, Revda, Kantalahti, Vienan Kemi ja Tiksha (matkan alussa myös Utsjoki)

21. – 28.4. Veikko Vuohijoki, Jorma Halme
1. – 8.9. Erkki Hartikka, Pekka Riitamo
17. – 24.11. Lasse Tamsi, Petri Honkala

Petroskoi, Kontupohja ja Sortavala

25. – 27.3. Aulis Ansaharju, Pekka Lahtinen
12. – 14.8. Juha Siltala, Lasse Tamsi
30.9. – 2.10. Eero Nieminen, Timo Laine

VIRO

Pärnu

15. – 16.1. Eero Nieminen, Pekka Lahtinen
19. – 20.3. Timo Marttinen, Aarno Konttinen
14. – 15.5. Seppo Kulju, Atso Santanen
16. – 17.7. Sakari Siltala, Juha Siltala
17. – 18.9. Seppo Kulju, Lauri Halme
19. – 20.11. Sakari Siltala, Atso Santanen

Vöru, Vastseliina ja Tartto

18. – 20.3. Pekka Riitamo, Erkki Hartikka
19. – 21.8. Pekka Riitamo, Juuso Ahonen
14. – 16.10. Taisto Aaltonen, Aulis Ansaharju

Saarenmaa

27. – 30.5. Petri Honkala, Pekka Lahtinen
29.07 – 31.7. Sakari Siltala, Aulis Ansaharju
23. – 26.9. Jorma Halme, Timo Marttinen

KESKI-EUROOPPA

Hu – to Heikki Purtonen, Sakari Siltala
Syyskuu Heikki Purtonen, Sakari Siltala

/H=Hautausmaajuhla

/L= Leiri

LEIRIT 2022

15. – 17.7. Kelton diakonialeiri ja kirkkopyhä (Lahti)
14. – 17.7. Toksovan kesäleiri (Hämeenlinna)
22. – 24.7. Rzhevin perheleiri (Keitele)
29.7. – 1.8. Länsi-Inkerin kesäleiri (Turku)
Petri Honkala ja Pekka Lahtinen

Lasten viikonloppuleirit

27. – 28.2. Taaitsa (Tampere)
19. – 20.3. Taaitsa (Lahti)
09. – 10.4. Tihkovitsa (Lahti)
14. – 15.5. Tihkovitsa (Lahti)
17. – 18.9. Tihkovitsa (Lahti)
30. – 31.10. Tihkovitsa (Tampere)
19. – 20.11. Taaitsa (Lahti)
17. – 18.12. Taaitsa (Lahti)

Pyhäkoulumatkat Länsi-Inkeriin 2022

Helmikuu (Tampere), Maaliskuu (Pori), Huhtikuu (Turku), Kesäkuu (Pori), Syyskuu (Turku), Lokakuu (Tampere), Marraskuu (Pori), Joulukuu (Turku)

1. Herra, lahjansasi sain nuoren elämäni. Pidä joka askel vain kiinni kädestäni. Toivo loistaa kirkkaana elämäni tiellä, kun vain sinä, Jumala, itse ohjaat siellä.

2. Niin kuin tuuli lakaisee lehdet pitkin maata, moni meistä pakenee, iloita ei saata, kun on mieli toivoton eikä ole määrää. Valheen henki armoton johtaa tietä väärää.

3. Kiitos, Isä, että saan kasvaa hoidossasi. Suljet suojaan rakkaimpaan seurakunnassasi. Turvan, jota tarvitsen, minullekin annat, päästät alta syntien, sanallasi kannat.

Virsi 507:1-3

Lasten evankeliumi

Ja he toivat hänen tykönsä lapsia, että hän koskisi heihin; mutta opetuslapset nuhtelivat tuojia. Mutta kun Jeesus sen näki, närkästyi hän ja sanoi heille: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta. Totisesti minä sanon teille: joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niinkuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle." Ja hän otti heitä syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä.

(Mark. 10:13-16)

Pyhäaamun rauha

Kun muistelen omaa lapsuuttani, sieltä nousee mieleeni erityisen arvokkaana viikoittain toistuva pyhäaamun rauha. Ilmapiiressä oli silloin jotain ihmeellistä, taivaallista tunnelmaa.

Sain kasvaa maalaistalossa, jossa oli karjaa ja paljon työtä navetassa, pellolla ja kodin piirissä. Koko perhe osallistui niihin tehtäviin mahdollisuuksiensa mukaan. Suurin vastuu oli tietenkin isällä ja äidillä. Maalaistalon arkiset työt lopetettiin yleensä lauantaina illansuussa. Silloin käytiin saunassa ja pukeuduttiin puhtaisiin siisteihin vaatteisiin. Myös koti siivottiin iltapäivän aikana, jolloin pyhän saattoi kaikin puolin tuntea alkaneen jo lauantai-iltana.

Pyhäaamuna saimme nukkua tavallista pidempään. Silloin ei tarvinnut lähteä kouluun eikä töihin. Isä ja äiti toki huolehtivat eläinten ruokkimiset ja lehmien lypsyt jo varhain, ennen kuin lapset heräsivät. Aamupäivä kului tavallisesti perheen piirissä rauhallisessa yhteisössä. Tiesimme, että iltapäivällä menemme koko joukolla seuroihin, jota odotimme. Usein tiesimme, että seurojen jälkeen saamme kotiimme vieraita tai menemme johonkin kristittyyn perheeseen kylään.

Jumala on jo aikojen alussa nähnyt hyväksi, että ihmisellä pitää olla aikaa myös lepoon ja virkistykseen viikon kiireiden ja aherrusten jälkeen. Siksi hän antoi siitä oman käskyn: "Muista pyhittää lepopäivä." Luther sanoo tämän käskyn selityksessä näin: "Meidän tulee niin pelätä ja rakastaa Jumalaa, ettemme halveksi saarnaa ja Jumalan sanaa, vaan pidämme sen pyhänä, kuuntelemme ja opimme sitä mielellämme"

Pyhäpäivä on siis tarkoitettu ennen kaikkea Jumalan sanan lukemista, kuuntelemista ja oppimista varten. Teemme toki arkisiakin töitä sen mukaan, "mitä suuri tarve ja kristillinen rakkaus vaatii", niin kuin Katekismuksen kristinopissa sanotaan. Näin on ihmiselle hyväksi, sillä muuten hän voi liiaksi väsyä ja jopa uupua. Antakoon Jumala armonsa, että vielä 2000-luvullakin perheissä voisi olla Pyhäaamun rauha. Sellainen aamu ja päivä, joka eroaa muista päivistä.

Eero Nieminen

Lapsi- ja nuorisotyön kuulumisia

Lapsi- ja nuorisotyön ryhmä tapaa säännöllisesti noin neljä kertaa vuodessa kartoittamaan toiveita ja työmuotoja lastemme ja nuoremme kristillisen kasvatuksen ja yhdessäolon tukemiseksi. Työryhmässä on mukana usean paikkakunnan vastuunkantajia, paikkakunnat järjestävät tilaisuuksia mahdollisuuksien mukaan.

Lapsi -ja nuorisotyötä järjestettiin koronarajoitusten vuoksi keväällä ja loppukesästä pääosin etätapaamisten ja pyhäkouluvideoiden avulla. Pyhäkouluvideoita on julkaistu viikoittain eri paikkakuntien toimesta. Kesäaikana videoita julkaistiin harvemmin. Pyhäkouluvideot ovat olleet suosittuja ja ne ovat keränneet runsaasti katselukertoja. On ollut hienoa päästä mukaan eri paikkakuntien pyhäkouluihin, videot löytyvät tallenteina Esikoisten nettisivuilta, lapset-osiosta.

Nettinuorteniltoja järjestettiin keväällä kahden viikon välein, eri paikkakuntien vuorotellen tuttuun tapaan vetovastuuta. Syksyllä on suunnitteilla jälleen järjestää tärkeitä koettuja Zoom-nuorteniltoja keran kuukaudessa.

Nettinuortenillat ovat keränneet myös innokkaita osallistujia, useimmiten mukana on ollut noin 20-50 nuorta eri paikkakunnilta. Kesä oli monelle nuorellemme kiireistä aikaa, joten nuortenillat jäivät tauolle heinäkuun ajaksi.

Kuluneena kesänä monilla paikkakunnilla päästiin viettämään aurinkoisia leiripäiviä yhdessä ja niistä kantautui iloisia uutisia. Kaipuu toisten seuraan on suuri, rukoillaan, että saamme pian tavata toisiamme säännöllisesti eri tapahtumissa ja tilaisuuksissa.

Nuorten joukko on mukavasti kasvanut, kuten iloksemme saimme todeta juhannusseurojen nuortenillassa. Suljemme nuoremme ja lapsemme Taivaan Isään huomaan.

Reino Syrjä ja Lanu-työryhmä

Lasten kesäleiri heinäkuussa 2021

Siniristilippu nousi salkoon leirin aloituksen merkiksi Mallinkaisten leirikeskukseen pihamaalla 26 iloisen leiriläisen (7-14 v), ohjaajien ja isosten ympäröimänä. Lasten katseet olivat odottavat ja pientä jännitystäkin oli ilmassa. Toisiin leirikavereihin tutustuminen alkoi.

Leirillä uitiin, pelattiin, leikittiin, laulettiin, rukoiltiin ja hiljennettiin Pyhän Sanan äärelle. Herkkuleivät, makkarat, laatikot, keitot ja suussasulavat suklaapalat maistuivat. Leirin teemana oli lähimmäisenrakkaus ja ystävyys. Leirinuotiolla iltahartauksissa ja raamattuvissassa kuunneltiin ja pohdittiin Jeesuksen elämää syntymästä kuolemaan sekä Jeesuksen opetuksia meille ihmisille. Opittiin "Kultainen sääntö": "Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille".

Leiriläiset saivat uusia ystäviä leirin aikana. Kuultiin myös kuinka Jeesus on meidän kaikkien paras ystävä, joka rakastaa meitä ja antaa meille kaikki synnit anteeksi. Jumala on luonut meidät kaikki lähimmäisiksi toisillemme.

Taivaan Isä siunasi leirimme ja varjeli kaikelta pahalta, mistä olemme kiitollisia. "Joka hetki Hän on lähelläni, joka aamu antaa armonsa. Herran huomaan uskon elämäni, Hän suo voimansa ja neuvonsa...." – laulu tuli leirillä tutuksi.

Leiri päättyi yhteen ääneen luettuun Isä meidän -rukoukseen, loppulauluun ja lipun laskuun. Yksi ikimuistoinen yhdessäolo päättyi.

Uutta leiriä odotellen
Hämeenlinnan Esikoiset

Vuoden 2021 rippikoulu

Kesällä 2021 saimme viettää hienon rippileirin Särsjärven leirikeskuksessa Padasjoella. Tämä antoisa leiri kesti yhteensä kahdeksan päivää ja se sisälsi paljon uusia kokemuksia, ystäviä ja Jumalan sanaa. Sieltä jäi ennen kaikkea meille leiriläisille, mutta myös isosille, ohjaajille ja kaikille muille leirillä mukana olleille upeita muistoja.

Päivittäiseen ohjelmaan kuului mm. aamun jumalanpalvelus, oppitunteja, lauluhetki, leiriolympialaiset, saunominen ja uiminen sekä paljon muuta yhdessäoloa. Vapaa-ajalla kokoonnuimme usein aulaan sohvalle pelailemaan pelejä, laulamaan tai ihan vaan juttelemaan porukalla. Saimme myös nauttia päivittäin todella herkullisesta ruoasta.

Rippileirin aikana meistä muodostui hieno yhtenäinen joukko ja sain monia varmasti elinikäisiä ystäviä elämäni varrelle. Olen kiitollinen heistä kaikista ja siitä, että Luoja soi meille tämän mahdollisuuden viettää aikaa toistemme kanssa.

Konfirmaatio pidettiin leirin päättymisen jälkeen jo seuraavana päivänä Asikkalan kirkossa. Se oli tärkeä ja tunteellinen hetki, kun saimme ensimmäistä kertaa nauttia Pyhän Ehtoollisen sakramentin.

Olen todella iloinen siitä, että sain olla tässä rippikoulussa mukana. Tämänhetkisen maailmantilanteen vuoksi sen järjestäminen ja toteuttaminen ei ole ollut helppoa ja leirilläkään ei sairastumisilta kokonaan vältytty. Leiri kuitenkin saatiin vedettyä loppuun asti rukoustemme myötä. Takanamme on nyt yksi hieno ja opettava kokemus elämäämme varten.

Eedit Uski

LEIRIRIPPIKOULU 2022

Vuonna 2022 Esikoiset järjestää taas leiririppikoulun Mikkelin hiippakunnalta saadulla järjestörippikoululuvalla yhteistyössä ev.lut. seurakuntien kanssa.

Vuoden 2021 ripariin osallistui nuoria ympäri Suomea. Koronavirusepidemian aiheuttamista erityisoloista huolimatta ripari saatiin vietyä läpi hyvin. Konfirmaatio pidettiin 10.7. Nyt on aika ilmoittautua vuoden 2022 rippikouluun!

Palautteista päätellen riparimme ovat olleet onnistuneita. Tässä muutamia lainauksia vuoden 2020 riparipalautteista:

"Oli kyllä todella mukavaa ja tutustuin uusiin ihmisiin. Sain myös uskolleni vahvistusta täällä."

"Rippikoulu oli unohtumaton ja ainutlaatuinen kokemus."

"Oli ihan superkivaa, toivottavasti ensi vuonna isoseksi! :)"

"Oli todella hauskaa ja kiitän kaikista uusista ihanista ystäväistä, joita sain."

Leiririppikoulu 2022 koostuu kevään aikana pidettävistä lähipäivistä ja leiristä Särsjärven leirikeskuksessa Padasjoella. Lähipäivät pyritään toteuttamaan viikonlopputapaamisina.

Leiri pidetään 8.-15.7.2022. Konfirmaation ja kevään lähipäivien ajankohta ilmoitetaan myöhemmin.

Leiririppikoulu maksaa 100 euroa. Maksuun on mahdollisuus hakea huojennusta.

Rippikoulu toteutetaan ev.lut. kirkon normaalin rippikouluohjelmistuksen sisällön mukaan. Se käsittelee asioita syvällisesti ja monipuolisesti. Leirillä on paljon yhteistä aikaa myös muuhun tekemiseen; laulamiseen, kisailuun, saunomiseen, uimiseen ja vapaaseen yhdessä oloon jne. Rippikoulun opetusta ohjaa ev.lut. kirkon pappi. Ryhmissä opiskelua ja iltaohjelmia ohjaavat myös isokset. Suurin osa heistä on käynyt aiemmin tämän saman rippikoulun.

Hengellisen sisällön lisäksi ripari antaa nuorille hienon mahdollisuuden tutustua ja ystäväystyä saman ikäisten nuorten kanssa. Rippileiri ja konfirmaatio ovat yksi elämän mieleenpainuvimmista jaksoista. Riparin jälkeen nuorten taival seurakuntayhteydessä voi jatkua mm. nuorten tapahtumiin ja -iltoihin, seuroihin ja jumalanpalveluksiin osallistuen yhdessä jo tutuksi tulleen ystäväpiiriin kanssa. Tässä kaikessa tapahtukoon Taivaan Isän tahto!

Rippikouluun ilmoittaudutaan sivulta www.esikoiset.fi/rippikoulu löytyvällä lomakkeella. Ilmoittautuminen 31.10.2021 mennessä. Vapaita paikkoja voi tiedustella myöhemminkin. Pyydä myös ystäväsi mukaan!

Lisätietoja rippikoulusta antaa Timo Martinen (p. 040 751 1047, sposti: timo.martinen@pp.phnet.fi).

Sydämellisesti tervetuloa mukaan!

Rippikoulutyöryhmä

Runo äidille

*Sylissäsi, oma äiti,
kannoit mua pienenä.
Sylin lämmön suojaan suljit,
tahdoit mua helliä.*

*Kun mä kasvoin, neuvot annoit,
kerroit mulle taivaasta.
Väsymättä huolta kannoit,
muistit rukouksissa.*

*Teiniajan raskaat hetket
jaksoit rakkaudella.
Annoit siinä esimerkin,
kuinka muita kohdella.*

*Kun sain perheen, lapset kasvoi,
autoit, hoidit, opastit,
muistit meitä rakkaudella
sekä usein rukoilit.*

*Kiitos äiti ajastasi,
kiitos rukouksistas,
kiitos suuri rakkaudestas,
tahdon sua siunata.*

*Saattaa kotiin ikikesään
luokse Herran Jeesuksen.
Siel' ei vaivaa kivut enää,
ilo kuivaa kyynelään.*

*Sinne minä myöskin kerran
tahdon, kunnes aika on.
Veren voimaan uskomalla
saamme voittopalkinnon!*

Hanna Siltala

(Runon voi laulaa Siionin lauluissa olevan Hiljaisuutta, Vapahtaja-laulun sävelellä.)

Esikoiset ry:n paikallinen toiminta

Esikoiset ry:n toiminta on laajaa. Monet paikkakunnat ovat ryhmittyneet yhteistoiminta-alueiksi ja järjestävät yhteisiä seuroja ja muuta toimintaa. Seuroja järjestetään alueellisesti yleensä joka sunnuntai. Seurojen lisäksi järjestetään myös pyhäkouluja, nuorteniltoja, raamattupiirejä sekä lasten ja nuorten leirejä. Tilaisuuksista saa lisätietoja oheisilta paikkakuntien yhteyshenkilöiltä sekä Esikoiset ry:n verkkosivuilta www.esikoiset.fi. Sieltä voi myös kuunnella seuroja ja muita tilaisuuksia.

Lahjoita lähetystyöhön

Lahjoitukset käytetään Venäjällä, Virossa ja Saksassa tehtävään hengelliseen seurakunta-, lapsi- ja nuorisotyöhön, sekä tulkkaus ja/tai kielikoulutuksen järjestämiseen seurakuntatoiminnan mahdollistamiseksi sekä diakoni-koulutuksen tukemiseen.

Pankkitilin nro: FI36 5721 9420 2070 35 (IBAN: OKOYFIHH)

Saaja: Esikoiset ry

Lahjoitusviitenumerot ja MobilePay -numerot alueittain:

Lahden alue: viite 35101, MobilePay 92812
Helsinki: viite 35114, MobilePay 63833
Pori: viite 35127, Mobile Pay 37863
Keitele ja Pohjois-Suomi: viite 35130, MobilePay 28562
Lappeenranta, Mikkeli ja Pohjois-Karjala: viite 35143, MobilePay 63962
Tampere: viite 35156, MobilePay 19204
Turku: viite 35169, MobilePay 47800
Teuva: viite 35172, MobilePay 91733
Hämeenlinna: viite 35185, MobilePay 76182

Rahankeräyslavan tiedot:

Lupa n:o RA/2020/1490

Jumala siunatkoon lahjasi!

ESIKOISTEN VERKKOKAUPPA ON AVATTU

Verkkokaupan kautta voi ostaa kristillistä kirjallisuutta ja tilata Armon Sana -lehteä. Linkki kauppaan löytyy Esikoiset ry:n nettisivuilta. Tuotteet voi noutaa Tampereen rukoushuoneelta tai tilata suoraan kotiin. Verkkokaupan valikoimaa kasvatetaan lähiaikoina.

Paikkakunta	Yhteyshenkilöt
Helsinki	Sauli Salmensuu 040 7183 798 salmensuu@kolumbus.fi
Hämeenlinna	Jaakko Ansaharju 040 506 3022 jaakko.ansaharju@live.com
Keitele ja Kuopio	Elisa Konttinen 040 0772 733 elisa.konttinen3@gmail.com
Lahden seutu	Hemmo Toivonen 040 514 7013 hemmo77@hotmail.com
Lappeenrannan seutu	Markku Leivo 040 0257 595 markku.leivo@gmail.com
Mikkeli	Reino Seppänen 045 6512 456 reino.seppanen@gmail.com
Padasjoki	Reijo Rantanen 040 0490 858
Pori	Pauli Heino 050 3071 750 pauli.heino.ph@gmail.com
Tampere ja Sastamala	Jouni Paloniitty 050 5723 126 jouni.paloniitty@iki.fi
Teuva	Riitta Vainiola 040 7789 726 riitta.vainiola45@gmail.com
Turku	Seppo Tuominen 050 593 6800 seppo.tuominen@phpoint.fi
Utsjoki	Janne Aikio 040 9646 375 janne.aikio@yahoo.com

Tulevia isoja seuroja:

- 6.-7.11. Tampere, Aitolahden kirkko
Lauantaina seurat klo 12 ja 17
Sunnuntaina messu klo 10, seurat klo 13 ja 16
- 13.-14.11. Helsinki, Rekolan kirkko.
Lauantaina seurat klo 18
Sunnuntaina seurat klo 13 ja 16
- 21.11. Lammi, Lammin kirkko
Messu klo 10 ja seurat 14
- 8.-9.1.22 Lahti, Liipolan seurakuntakeskus
Lauantaina seurat klo 13 ja 16
Sunnuntaina messu klo 12 ja seurat klo 16

Tarkemmat tiedot: www.esikoiset.fi/tapahtumakalenteri